R.N. 75
1131-6810
MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.
1-368

ஆனந்தபோதினி

ஒரு சிறந்த மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

6810

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி 4

காளயுக்தி௵ ஆடி௴ முதல்—சித்தார்த்தி௵
ஆனி௴ வரையில்
1918௵ ஜூலை௴ முதல் 1919௵ ஜூன்௴ வரையில்

நா. முனிசாமி முதலியார்
ஆனந்தபோதினி ஆபீஸ்
நெ. 6, வெங்கடேச மேஸ்திரி தெரு,
சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்.

All Rights Reserved.

1919

கலிகோ பைண்ட் விலை ரூபா 1—6—0 } தபால் சார்ஜ் அணா 0—4—0 } பிரத்யேகம்.

ANANDA BODHINI

GOLDEN OPINIONS

From Rao Saheb T. Ramakrishna Pillay Avl. B.A., F.M.U., F.R.H.S. Chairman, Board of Examiners in Dravidian Languages, Madras University.

I am a regular reader of "Annanda Bodhini" the Tamil monthy published in George Town and I am glad to take this opportunity of expressing my appreciation of the way the Journal is conducted. It is just the kind of magazine we want for the Indian women in their houses and the conductors of the Journal have my best wishes for the success of their undertaking.

Madras, 28th Nov. 1915,
THOTTAKADU HOUSE. (Sd.) T. RAMAKRISHNA PILLAY.

From Rao Bahadur A.C. Pranatartihara Iyer Esq., B.A., I.S.O., Retired Inspector of Schools, *now* Registrar of Books Nungambakkam.

I have read several numbers of "Ananda Bodhini." It is conducted on right lines. The matter is suitable and the diction is unobjectionable. I Can unhesitatingly say that the journal deserves public encouragement and support.

NUNGAMBAKKAM,
Madras, 5th Dec. 1915. (Sd.) A. C. PRANATARTIHARA IYER.

We have received the current number of the Tamil monthly "**Ananda Bodhini**" containing a variety of information on several subjects of every day importance. The special feature of the monthly is that a separate section is set apart for giving advice to women either in the form of abstract statements or small stories containing moral lessons.—*Hindu. 22-9-15.*

Dear Sir,

Your Tamil monthy entitled "ANANDA BODHINI"............is written in *easy*, *clear* and *readable* style, *well-suited, particularly*, to *ladies* who take a liking to it on account of the varied subjects of interest dealt therein, calculated to mould their character. That such a monthly should now be in existence, side by side with the Anglo-Indian contemporaries, is very much to be appreciated. The subjects dealt with in the short compass of the monthly are such that they deserve to be *read* and *re-read* from the view point of quality, in contradistinction from style and rhetoric, which a select few of our readers seem to yearn for, as is evident from the pages of the current number *i.e.*, pages 288 and 289. A majority of the subscribers now on the rolls will be at one with me when I say that the style now adopted would conduce to the well-being and uninterrupted continuance of the monthly, since it is being and has to be read by both sexes. ... ... It is very much to be envied that there should be over 10000 subscribers on the rolls, which no other monthly of the kind is able to secure, or has ever before secured since inception. I wish the monthly all success.

Trivandram
28-1-17. A. V. SUBBRAMANIA AIYAR,
F. N. S. A. (Lon.) F. C. I. (Birm.)

ஆனந்தபோதினி

4-ம் தொகுதி விஷய அட்டவணை

(காளயுக்தி௵ ஆடி௴ முதல் சித்தார்த்தி௵ ஆனி௴ வரையில்)

விஷயம்	பக்கங்கள்
கடவுள் வணக்கம் ...	1, 41, 81, 121, 161, 201, 241, 281, 321, 361, 401, 441
வாசிப்பதேன் ...	3
பகவத்கீதை:—கர்மயோகம் ...	7, 57, 109
க்ஷேத்திர யாத்திரை ...	9
வியாசமும் பத்திரிகாசிரியரும் ...	12
இராஜபக்தி ...	15
செந்தமிழ் சீர்மை ...	16
வறுமையிற் செம்மை ...	18
ஜன்மபலன் ...	21
நித்தியவிதி:—ஓர் வேண்டுகோள் ...	22
தமிழின சரித்திரம் ...	23
அன்பு ...	24
நித்தியவிதி:— ...	
புண்ட்ரதாரணம் ...	26
ஜபம்:—பிராணாயாமம் ...	74, 106
பூர்வான்னம் ...	134
மத்தியான்னம் ...	181, 220
போஜனம் ...	249, 287, 339, 371, 418, 469
குற்றங் கண்டித்தல் ...	29
பெரியோரை வழிபடல் ...	33
கோபம் ...	37
நான் ...	42, 82
ஒரு அறிவிப்பு ...	47
இல்லறமல்லது நல்லறமன்று ...	47

விஷயம்	பக்கங்கள்
விபூதி ...	50
அறம் ...	52
நித்தியவிதி சந்தேகவினா ...	54
ஆனந்தபோதினி ...	55
தமிழ்ப்பாஷை ...	56
ஆலோசியாமை ...	61
நல்லொழுக்கம் ...	63
சாந்தமென்பது பலஹீனமல்ல ...	65
நவராத்திரி ...	88
நாராயணதாஸர் உபன்யாசம் ...	90, 139, 209, 256
ஜீவகாருண்யம் ...	93
தாய்ப்பாஷை ...	95
உபாத்தியாயர்களும் அதிகாரிகளும்...	97, 149
புராதன வழக்கங்கள் ...	100
வைப்பு ...	104, 172
ஐயவினாவிற்கு விடை ...	106
ஞயம்பட உரை ...	113
கடவுளும் மதங்களும் ...	122, 162, 202, 218
வேண்டி வினைசெயேல் ...	129
நாட்டுக் கோட்டை செட்டி மாருடைய கலியாணம் ...	131, 191, 224
தேசபாஷைப் பத்திரிகைகள் ...	136
தீபாவளி அல்லது நரக சதுர்த்தசி ...	144
கேதார கௌரி விரதம் ...	146
நண்பர்களுக்கோர் விஞ்ஞாபனம் ...	147
மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்...	152
பழமொழிகள் ...	155, 190, 231, 384, 467
நமது வாழ் நாட்களின் வெற்றி ...	165
கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி ...	166
ஆத்திச்சூடி உதாரணக் கதைகள் ...	168, 169, 211, 295, 415, 461
தமிழின் தற்கால நிலைமை ...	170
கார்த்திகை தீபதரிசனம் ...	174
இன்சொல் ...	185

விஷயம்		பக்கங்கள்
இராஜயோகம்	...	188, 205
கீழ்ப்படிதல்	...	203
கம்பனை யிழிவாய்க் கூறுவானேன்	...	208
இயற்பகை நாயனார் சரித்திரம்	...	214
உபாத்தியாயர் முறைமை	...	217, 270, 370
ஓர் அறிவிப்பிற்கு மறுப்பு	...	223
செட்டு	...	225
நம் கடமைகளைப்பற்றிய குறிப்புகள்		227
அனுபவ ஞானம்	...	228
ஓர் வேண்டுகோள்	...	229
ஓர் அதிசயக் கணக்கு	...	232
நாம் செய்யத் தகாதவைகள்	...	232
ஓர் சந்தோஷ சமாசாரம்	...	233
ஆனந்தம்	...	242
கம்பராமாயணத்தின் மூலகாவியம்	...	252
தான் பெற்ற செல்வம்	...	254
அளிக்கச்சொல்லேல்	...	255
உடையது விளம்பேல்	...	258
தெய்வச்செயலின் அந்தரங்கம்	...	259, 326
நடராஜமூர்த்தி	...	265
கொடிய பொறாமை	...	269
நமது விஷயம்	...	282
வர்த்தகரின் கல்வி	...	283
மானம்	...	291
கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்		294
பால் தாயின் பானம்	...	297
வினையாண்மை	..	300
ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்	...	302
அறிவாட்ட நாயனார் புராணம்	...	308
ஒரு விஞ்ஞாபனம்	...	309
கம்பனை யிழித்துக் கூறுவதுண்மையா		311
நற்புத்தி	...	322
தையல் சொற் கேளேல்	...	330

விஷயம்	பக்கங்கள்
கீழ்தரப் பாடசாலைகளின் நிலைமை ...	335
கைவல்ய நவனீத வசனம் ...	342, 391, 423, 462
அகங்காரம் ...	347
வாய்மை ...	349
தற்கால புத்திமதிகள் ...	362
விதியும் மதியும் ...	367
மோரின் குணம் ...	370
பிரபஞ்ச உற்பத்தி ...	376
நமது நாட்டுப் பூர்வீகக் கிரந்தங்கள்	377
கண்ணப்ப நாயனர் சரித்திரம் ...	379
சன்மார்க்க விதிகள் ...	382
கணவனும் மனைவியும் ...	385, 402
தாய்ப்பாஷையின் மூலமாய்க் கல்விகற்பித்தல் ...	412
ஜாதிபேதம் ...	428
தேசாபிவிர்த்தி ...	442
கைகள் ...	446
மனவுறுதி ...	451
மரியாதையின் பெருமை ...	454
கடமையும் கீழ்ப்படிதலும் ...	457
ஓர் விண்ணப்பம் ...	474
மாணவர் பக்கங்கள் :—	
நல்லொழுக்கம் ...	32
காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள் ...	375
ஸ்திரீகள் பக்கங்கள் :—	
கற்பெனப்படுவது சொற்றிரம் பாமை	34, 70
ஸ்திரீகளின் சுபாவமும் நிலைமையும்...	66, 115
மாதரொழுக்கம் ...	68, 305, 333
பெண்கல்வி ...	141, 234, 271, 299
ஓர் ஐயவினா :—உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு...	154, 193

விஷயம்	பக்கங்கள்
சிலகேள்விகளும் அவற்றிற்கு விடைகளும் ...	213
தற்காலப் பெண்களின் கெடுதிகள் ...	272
பெண்கல்வியும் சங்கீதமும் ...	434
வைத்தியக்குறிப்பு :—	
க்ஷயரோகம் ...	118, 314
சுரம் ...	153, 192, 350, 393, 474
நாட்டு வைத்தியம் ...	352
நாவல் :—கற்கோட்டை ...	38, 78, 119, 157, 197, 237, 276, 317, 355, 395, 437, 476
ஆனந்தபோதினி யறிவிப்பு :—	2, 313, 410, 449, 473
பஞ்சாங்கம் :—	40, 79, 80, 120, 160, 200, 240, 280, 320, 360, 400, 440, 480

TAMIL POETICAL SELECTIONS

(Non Detailed Study)

for Form IV—1919-1920

Price Annas 4; Postage Extra.

Approved by the S. S. L. C. Board and the Director of Public Instructions, Madras.

Published by the "ANANDA BODHINI" PRESS
No. 15, Venkatesa Maistry Street, Sowcarpet, MADRAS.

☞ Other Class Books also will be supplied on application.

மதியானந்தவல்லி என்னும்

அற்புத நவநீத ரம்பை.

—(o)—

இது மிகவும் அற்புதம் வாய்ந்த தமிழ்க்கதை. ஆண், பெண், பாலர், விருத்தர், பண்டிதர், பாமரர் முதலிய எல்லோரும் வாசித்து மகிழ்ச்சியடையும்படி செம்பாகமான செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில், நவநீதரம்பை என்னும் கதாநாயகியும், அவள் சகோதரனும், பிறந்தபொழுதே மாற்றாந்தாயினால் வஞ்சிக்கப்பட்டு ஆற்றில்எறியப்பட்டும் சாகாமல் ஓர் உபாத்தியாயரின் மனையிற்சேர்ந்து, தங்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையர் இன்னவர்களென் றுணராமலே வளர்ந்து, அந்த உபாத்தியாயர் இறந்தபின் வேட்டையாடச் சென்று, ஒருவரை யொருவர் விட்டுப்பிரிவதும், நவநீதரம்பையின் சகோதரனை நவரத்தின மென்பவனைக் காலராக்ஷசன் தூக்கிக்கொண்டுபோய் பாதாள லோகத்தில் வைப்பதும், நவநீதரம்பை அவனைத்தேடிப் பெரியோரின் அநுக்கிரகத்தால், பாதக்குறடு முதலிய சில சாதனங்கள் பெற்று அந்த ராக்ஷசனுடைய உயிர்நிலையைக்கண்டு அவனைக் கொன்றும், தன் தமையனை மீட்பதற்கு முன் ஒரு தாசியின் வஞ்சனைக்குள்ளகப்பட்டு தன்னுடைய அரிய பொருள்களை யெல்லாமிழந்து படாதபாடெல்லாம் பட்டு மீண்டும் ஓர் ரிஷியின் அநுக்கிரகத்தால் தாசியை நாசஞ்செய்து இழந்த பொருள்களை அடைந்து தன் தமையனைக்கண்டு அழைத்துக்கொண்டுவந்து தன்தந்தை இருக்கும் நகரத்தைச் சார்ந்தபோது அவன் தன்னை மகள் என்றுணராமல் மணஞ்செய்துகொள்ள பிரயத்தினப்பட்டதை யுணர்ந்து அவனை ஏமாற்றிவிட்டுத் தன் நகர்க்குச்சென்று தன் தாய்தந்தையரை இன்னாரென்றறிந்து, தன் மாற்றாந்தாய் செய்த வஞ்சனைகளை யெல்லாம் வெளிப்படுத்தி அவளுக்குத் தண்டனை விதித்து தானுந் தன் தமையனும் இராச்சிய முதலிய ஐசுவரியங்களைப் பெறுவதும் படிக்கப்படிக்க மிகுந்த ஆச்சரியத்தையும், ஆனந்தத்தையும், உற்சாகத்தையும் உண்டாக்கும். இதனைப் படிப்பதனால் வஞ்சனை செய்வார் கேட்டையடைவாரென்பதையும், பொறுமையுடையார் நன்மையடைவாரென்பதையும், பதிவிரதைகளுக்கு எவ்விதத்தாலும் தீங்குவராதென்பதையும், ஆராயாமலெதையுஞ் செய்வார்க்கு பலதீங்குகளும், நிந்தையும், உண்டாமென்பதையும், இன்னும் பல அரியநீதிகளையும், நன்குணரலாகும். இன்னுமிதில் இஃதைப்போன்ற வேறொரு விநோதமான கிளைக்கதையு முண்டு. இது ஒவ்வொருவரும் வாசிக்கத்தக்கது. இக்கதை இவ்வாறு சிறந்ததாயிருப்பதனாலேயே இதன் முதற்பதிப்பு புஸ்தகங்கள் வெகுசீக்கிரமாகவே செலவாகிவிட்டன. இப்பொழுது இது இரண்டாம் பதிப்பாக உயர்ந்த கடிதத்தில் மிக்க சீர்திருத்தங்களுடன் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. பிந்துவோர்க்கு இப்புத்தகம் கிடைப்பது அருமையாகும்; வேண்டுவோர் விரைவில் வரவழைத்துக் கொள்க.

இதன் விலை ரூபா 1. தபால்கூலி பிரத்தியேகம்.

எமது விலாசம் :—

ஆனந்தபோதினி ஆபீஸ்,
நெ. 6, வெங்கடேசமேஸ்திரி தெருவு,
சௌகார்பேட்டை, சென்னை.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்
சென்னை - 600090.
9

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

" எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்

(All Rights Reserved.)

தொகுதி 4	காளயுக்திஞு ஆடிமீ கஉ 1918-ம்ஞு ஜூலைமீ 16உ	பகுதி 1.

கடவுள் வணக்கம்.

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்று மெனலாற்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
சதாசிவஷ்டர் நினைவ தில்லை
சிந்தையறி யார்க்கிது போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெருதர்க் கமாங்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள்
சித்தாந்த நித்ய ரலரோ
இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள
ரிருக்காதி வேத முனிவ
ரெண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க
ளிரவிமதி யாதி யோர்கள்
சந்தருவர் கின்னரர்கள் மற்றையர்க ளியாவருங்
கைகுவித் திடுதெய் வமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே.

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லவற்றை மாள
நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறைப்பு மாற்றிப்
போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தந்
தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றோ சச்சிதா னந்த வாழ்வே.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறோ
ரிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்ப வாழ்வுக்
தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவநின் னலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரணா னந்த வாழ்வே.

ஆனந்தபோதினி

காளயுக்திஸு ஆடிமீ ௧௨

ஸ்ரீமத் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபியாய், யாவும் தந்து காத்தழிக்கும் ஏகநாயகனாய், எங்கணுநிறைந்த கருணையங்கடலாய், மாசற்ற மெய்ஞ்ஞான மேனியனாய், யாவுந் தானாய், எதிலும் தாக்கற்று, ஆனந்த நடம்புரியும் பரமநாயகனாம் கிருபாமூர்த்தியின் திருவருளால் நமது ஆனந்தபோதினியின் மூன்றாமாண்டு செவ்வனே முற்றுப்பெற்று, இம்மதி நான்காமாண்டு தொடங்கி யிருப்பதற்காக அப்பரம்பொருளைத் திரிகரணங்களோடும் வாழ்த்திப் போற்றுகின்றோம். யாவும் ஆண்டவனே செய்கிறானெனினும் மனிதரூப மூலமாகவே நாம் நன்மை தீமைகளைப் பெறுகிறோம். அதனால் அன்போடு நமது சஞ்சிகைக்குச் சந்தாதாரர்களாய்ச் சேர்ந்து இதை ஆதரித்து வருவதோடு, சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு இதற்குச் சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து விர்த்தி செய்வோர்க்கும், சற்றும் சுயநலங் கருதாது இதன் க்ஷேமாபிவிர்த்தி யொன்றையே கருதி இதற்கு விஷயதானம்புரிந்து உதவிவரும் கற்றுணர்ந்த ஆன்றோர்களுக்கும் மிக்க நன்றி யறிதலோடு வந்தனம் புரிகிறோம்.

இப்போது காகிதம் முதலிய அச்சுக்கருவிகள் அளவுமீறி விலையேறியிருப்பதால், பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் இவற்றில் பெரும்பாலானவற்றிற்கு சந்தா வுயர்த்தப்பட்டும், சில அளவில் குறைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன. பெரும்பாலான சஞ்சிகைகள் இரண்டு அல்லது மூன்று மாதங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வெளிவருகின்றன. தவறாது மாதமாதம் வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் எங்கோ ஒன்றிரண்டென்றே கூறலாம். கஷ்டங்கள் மற்றப் பத்திராதிபர்களுக்குள்ளவை போலவே நமக்கு மிருந்தபோதிலும், சந்தாவை உயர்த்தவாவது, சஞ்சிகையைக் குறைக்கவாவது பிரியமின்றியே யிருக்கிறோம். அதற்கு மாறாய் இச்சந்தாவிலேயே சஞ்சிகையை விர்த்தி

செய்ய அவலுடையேம். நமக்கு இந்தத் தைரியத்தை அளித்திருப்பது நம் சந்தாநேயர்களுடையவும், விஷயதானம்புரியும் அறிவாளிகளுடையவும் பேருபகாரமேயாகும். இவர்களுடைய அன்பும் சிரத்தையுமே நமது சஞ்சிகை யிதுகாறும் அடைந்துள்ள அபிவிர்த்திக்குக் காரணம். அனேகர் சந்தாதாரர்களைச் சிபாரிசு செய்தாலும், நம் சந்தாதாரர்களின் தொகையை நோக்க இன்னும் அனேகர் இவ்விஷயத்தில் தயவு பாராட்டாமலே யிருக்கிறார்கள். ஒருவர், தன் நண்பர்கள் பலரில், ஒரே யொருவரைச் சேர்ப்பது பிரயாசையான காரியமல்ல. ஆயினும் அதுகொண்டு சஞ்சிகை எவ்வளவோ விர்த்தியடையு மென்பது திண்ணம்.

ஆதலின் நம் தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும், நம் தாய்ப் பாஷையின் அபிவிர்த்தியையும் கவனித்து, எல்லாச் சந்தாநேயரும் நமது கோரிக்கையை யீடேற்றுவீர்களெனப் பிரார்த்திப்பதோடு, நமது அன்பார்ந்த சந்தாநேயர்களும், விஷயதானம்புரியும் அறிஞர்களும் ஆயுள் விர்த்தியும், சுகதேகமும், கவலையற்ற சந்தோஷகரமான மனமும் பெற்று நமது ஆனந்தபோதினியை ஆதரித்து வரும் வண்ணம் அருள்புரியுமாறு கருணைக்கடலாகிய எங்கும் நிறைந்த சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளை மனதாரப்போற்றித் துதிப்போமாக.

ஓம் தத்ஸத்.

வாசிப்பதேன்?

ஆதியில் மனிதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் தங்கள் மனோபாவங்களைப் பலவித சத்தங்களாலேயே வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கே பாஷை யென்று பெயர். அந்த நிலைமையில் ஒருவருக்கொருவர் நேரில்மட்டுமே பேசிக்கொள்ள முடியுமன்றி தூரத்திலிருப்பவர்களுக்கு ஒரு சங்கதியைத் தெரிவிக்கவேண்டுமாயின், ஒருவரிடம் அச்சங்கதியைக் கூறித்தான் அனுப்பவேண்டும். மூன்றாவது மனிதனுக்குத் தெரிவிக்கலாகாத இரகசிய சங்கதியை நமது மனிதனுக்கு அறிவிக்கவேண்டுமாயின் சாத்தியப்படாது. அக்காலத்தில் ஒன்றைக்கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமாயின், உபாத்தியாயரிடத்தி லிருந்துகொண்டு அவர் வாயாரக் கூறக் கேட்டு மனப்பாடம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

பிறகு பலவித சத்தங்களுக்கும் கண்ணால் பார்த்தமட்டில்

அறிந்துகொள்ளக்கூடிய வண்ணம், வரிவடிவாலாகிய பலகுறிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவைகளே எழுத்துகளாகும். இதன் பிறகே சுவடிகளுண்டாகி வாயாற் கூறக்கேட்டே கற்றுக்கொள்ளும் கஷ்டம் நீங்கிற்று. ஒரே உபாத்தியாயரிடம் ஏககாலத்தில் பல பிள்ளைகள் பல நூற்களைக்கற்க சௌகரியம் உண்டாய்விட்டது.

ஆயினும் அப்போதும் கல்விகற்பதில் இப்போதுள்ளது போன்ற சௌகரியங்களும், குறைந்த பணச்செலவும் கிடையாது. ஒருவன் ஒருநூலைக் கற்கவேண்டுமாயின் முதலாவது அந்தநூல் யாரிடத்தி லிருக்கிறதென்றறிந்து, அவர்களை யடுத்து, அவர்கள் கேட்கும் தொகையை யளித்து, அவர்களிடமுள்ள நூலைப்பார்த்து தானே எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். ஓலையில் எழுத்தாணிகொண்டு நன்றாய் எழுதத் தனக்குத் தெரியாதெனின், அதற்கு வேறே ஒருவர்க்கு கூலிகொடுத்து எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு உபர்த்தியாயரைக் கண்டுபிடித்து அவருக்குச் சகல பணிவிடைகளும் செய்துகொண்டே அவரிடம் கல்வியைக் கற்கவேண்டும். அக்காலத்தில் ஒரு இராமாயணம் வேண்டுமாயின் எவ்வளவோ பொருள் கொடுத்து, அதை யெழுதி முடிக்கு மட்டும் எத்தனையோ மாதகாலம் காத்திருந்து அதைப்பெறவேண்டும்.

நேயர்களே ! அக்காலத்தில் கல்விச் செல்வத்தைப் பெற வேண்டுமாயின் எத்தகைய கஷ்டம் இருந்திருக்குமென்பதையும், இக்காலத்தில் எல்லா சௌகரியங்களுமிருந்தும், இக்காலத் தவர்களில் ஒருவரும் தங்களுக்கிணையில்லாத, கம்பர், காளமேகர், ஒட்டக்கூத்தர், திருவள்ளுவர், ஔவை, முதலியவர்களும், இன்னும் சங்கப்புலவர்களும் எத்தகைய கஷ்டப்பட்டு அத்தகைய மேதாவிகளா யிருந்திருக்கவேண்டும் என்பதையும் நீங்களே சற்று சிந்தித்துப்பார்த்தால் உணரலாகும்.

இக்காலத்தில் அச்சு இயந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபின் எத்தகைய நூல்களையும் சொற்ப விலைகொடுத்து நினைத்தகாலத்தில் பெறலாம். அப்படியிருந்தும் இக்காலத்தில் அவர்களைப்போன்ற மேதாவிகள் கிடைப்பது அருமையா யிருத்தற்குக் காரணமென்னை ?

அக்காலத்தவர் கல்வி கற்பதில் மிக்க சிரத்தையும் பக்தியும் உடையவர்களா யிருந்தார்கள். குருவினிடத்தில் தெய்வபக்தி வைத்து அவர் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை கூறுமுனும், அதை

யலட்சியம் செய்யாமலும், அதையே வேதவாக்காகப் போற்றி நடந்துகொண்டார்கள். அதனுல் கல்வியாலாய இம்மை மறுமைப் பயன்கள் இரண்டையு மடைந்தார்கள்.

உலகில் ஒவ்வொருவரும் முதலில் குருவினிடம் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கற்று அதன்படி உலக அனுபவத்தில் தேர்ச்சியடைந்த பின்பேதான் இன்னெருவனுக்குப் போதிக்கத் தகுதியுடையவனுகிருன். இதே உலக அனுபவம்.

இப்போது கல்வி கற்பதென்பது குருவின் போதனைப்படி நடப்பதென்ருகிறது. முற்காலத்தில் புத்தகமில்லாமலும் அருமையாயும் இருந்தபோது ஒரு உபாத்தியாயர் ஒருவர் இருவர்க்கு மேல் ஏககாலத்தில் போதிக்கக்கூடாதவரா யிருந்தார். இப்போதோ தன் போதனையை யெழுதி அச்சடிப்பித்துத் தாம் எங்கிருந்தாலும் பலபேருக்கும் போதிக்கிருர். குரு நம் எதிரி லிராவிடினும் அவர் நூல் நம் கையிலுள்ளவரையில் அவர் நமக்கு நேரில் போதிப்பவரே யாகிருர். ஏனெனில் அவர் வாயாற் போதிக்கும் விஷயங்களே அந்த நூலில் இருக்கின்றன.

குருவின் போதனைகளை ஒரு செவியிற் கேட்டுக்கொண்டு மறு செவியில் விட்டுவிட்டால் நாம் அவரிடம் கேட்டென்ன பயன் ? அவர் கூறி யென்னபயன் ? ஒன்றுமேயில்லை. ஒரு நூலை வாசிப்பது என்ருல், அந்த ஆசிரியர் முன்னிலையிலிருந்து அவர் போதனைகளைக் கேட்பதேயன்றி வேறல்ல. குருகூறும் போதனையைக் கேட்டால் எப்படி அதையலட்சியம் செய்யலாகாதோ, அப்படியே அவர் தமது நூலின் மூலமாய் நமக்குப்போதிப்பதை வாசித்தால் அதன்படி நடக்கத்தவறலாகாது. இரண்டிலும் வார்த்தை பேதமேயன்றி விஷயமும் பொருளும் ஒன்றே. எப்படி குருவின் போதனையைக் கேட்பது அப்போதனையின்படி நடப்பதற்கோ, அப்படியே அவருடைய போதனைகளை வாசிப்பதும் அப்போதனைகளின்படி நடப்பதற்கே.

ஆகையால் நாம் ஒருநூலை வாசிப்பதெல்லாம் எற்றிற்கெனின் வாசித்தபடி நடப்பதற்கே. அப்போதுதான் கல்வியால் அடைய வேண்டிய பயனை யடைவோம். அப்படி நடவாத வரையில் வாசிப்பது வீணே.

கற்றபடி நடந்தால்தான் நன்மை பெறுவோம் என்று

ஆன்றோர் கூறியிருக்கிறவரையில், நாம் அவ்வார்த்தையை யலட்சியம் செய்து நடப்பது துன்பம் விளைவிக்கும் காரியமாகும். மேலும் அப்படி நற்போதனையை யலட்சியம் செய்வோரை ஆன்றோர் இழித்துக் கூறுகின்றனர். திருட்டாந்தமாய், 'ஸ்ரீராமர் தாடகைமேல் எய்த பாணம் அவளுடைய மார்பின்வழியே நுழைந்து (அங்கு தங்காது) பின்னுள்ள முதுகின்வழியே வெளிதாண்டிற்று' என்று கூறிய கம்பர், அதற்குத் திருட்டாந்தம் கூற முயன்று, 'அயோக்கியருக்குச் சான்றோர் ஒரு நற்புத்தியைக் கூறின் அதை யவர்கள் (மனதிற்றரித்து அதன்படி நடவாமல்) ஒரு செவியில் நுழையவிட்டு எப்படி மறுசெவியில் வெளியில் விட்டுவிடுகிறார்களோ, அவ்வாறு, அப்பாணம் போயிற்று (" புல்லோர்க்கு நல்லோர் சொன்னப் பொருளெனப் போயிற்றம்மா ") என்று கூறினார்.

இன்னும் ஒருமகான் " படிக்கும்படி நடக்கப் படிக்காலோபிகள் மோக்ஷப் பதமற்றுப்போனாலும் போகட்டும் * " என்றார்.

ஆகையால் நமது அன்பார்ந்த சந்தாநேயர்களனைவரும் இதைக் கருத்தில்வைத்து, எதை வாசித்தாலும் அதிலடங்கியுள்ள நற்போதனைகளின்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறோம். இக்காலத்தில் நாகரிகச்சீர்திருத்தமென்ற மயக்கங்கொண்டு, நமக்கு அனுவசியமானவைகளும், கெடுதியை விளைவிக்கக் கூடியவைகளுமான அன்னிய ஆசாரங்களை நம்மவரில் அனேகர் பின்பற்றுகிறோம் என்பது யாவருமறிந்ததே. அவற்றைப்பற்றி பன்முறை விரிவாய் நமது சஞ்சிகையில் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றில், பெயரைக் குறுக்கி எழுதுவதுமொன்று. நம்முன்னோர் நாமம் சூட்டுவதின் விசேடத்தையும் மற்ற நாட்டாரின் பெயர்களையும் பற்றி சஞ்சிகையில் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டிக்கிறது. இராமசாமி என்பதை க. இ. பிள்ளை யென்றால், இரண்டிற்குமுள்ள வித்தியாசத்தைச் சற்று கவனித்தால் அறிவாளிகளுக்கு நன்குவிளங்குவதோடு அதிலுள்ள தோஷமும் மனதிற்கு வருத்தத்தையுமுண்டாக்கும்.

இது ஒருபக்கமிருக்க, ஆயிரக்கணக்கான சந்தாதாரர் இருக்குமிடத்தில் அப்படி எழுதினால் (ஒரு எழுத்தையே முதலாகவுடைய

பெயர்கள் பலவிருப்பதுபற்றி) நமக்கு வீண்குழப்பத்தை யுண்டாக்குவதால், முழுபெயரையே எழுதியனுப்புமாறு பிரார்த்தித்துக்கொண்டுமிருக்கிறோம். நெ. 5174 சந்தாதாரராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ அ. வினாசித்தம்பி பிள்ளை அவர்கள் (நெ. 10, புது செட்டித்தெரு கொழும்பு) மட்டும் தமது முழுப்பெயரையும் வரைந்தனுப்பினார். மற்ற நண்பர்கள் எக்காரணத்தாலோ பாராமுகம் செய்துவிட்டார்கள். அன்பார்ந்த சகோதரர்களே! உங்கள்மேல் குற்றம் கூற வேண்டி இது எழுதப்பட்டதென்று எள்ளளவும் கருதாதீர்கள். வாசித்தபடி நடக்கவேண்டும் என்ற விஷயத்தை மனதில் உறுத்தச் செய்யக்கருதி இச்சிறு விஷயத்தை யெடுத்துக் காட்டியதன்றி வேறில்லை. அப்படியும் குற்றமாய்த்தோன்றின் நம்மை மன்னித்துவிட்டு உங்கள் சுயநலத்தைக்கருதி விஷயத்தை யேற்றுக்கொண்டு நமது சந்ததியாரின் முன்னேற்றத்திற்கு ஊன்றுகோலா யிருப்பீர்களென்று பிரார்த்திக்கிறோம். ஓம் தத் ஸத்.

பகவத்கீதை—கர்மயோகம்.

(458-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

அத் 3. சுலோகம் 25: ஏ பார்த்த, ஆத்மஞானமில்லாதவர்கள் கருமத்திலே பலாபேக்ஷையுள்ளவர்களாய் அதை யெப்படி செய்கின்றார்களோ அப்படியே ஆத்மஞானமுள்ளவன் பலாபேக்ஷை இல்லாதவனாய் ஜனங்களுடைய பிரயோஜனத்தைச்செய்ய இச்சித்தவனாய்ச் செய்யவேண்டும்.

என் அன்பார்ந்த, சகோதர, சகோதரிகளே! மேல்கண்ட சுலோகத்தின் கருத்தை உய்த்துநோக்கி யறிந்து பார்க்கக் கேட்டுக்கொள்கின்றனன். ஏனென்றால் ஜனங்களின் பிரயோஜனத்தைக் கருதிசெய்ய வேண்டுவதால் நன்மை கிடைக்குமென்ற கருத்தே. அப்படிச் செய்வதில் அவர்களிடமிருந்து பதில் பிரயோஜனம் கருதலாகா. கருதினால் காமியகருமமாகிறது. கருதாவிட்டால் நிஷ்காம கருமமாகிறது. காமியகருமம் வினையை யுண்டுசெய்யுஞ் சக்தியினால் பிறபிறப்பு உண்டாகுவதோடு அநேக இம்சையுமுண்டாகும். நிஷ்காம கருமம் மேல்குறித்த ஒன்றையும் உண்டாக்காமல் முடிவில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் இகத்திலிருக்கும் வரையிலும், மேன்மையான பெருமை யெல்லாம்கொடுக்கும். எங்ஙனமெனில், உதாரணமாக, பாலகங்காதரதிலகர், காந்தி, லாலாலஜிபதிராய், விபினசந்திரபாலர் இன்னுமுள்ள மற்றவர்களும் எந்தப் பிரதி பிரயோசனத்தைக் கருதிச் சொல்லொணாத கஷ்ட நஷ்டங்களை அனுபவித்து நமது தேசத்துக்கும் நமது சகோதரர்களுக்கும் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? மேல் எழுதப்பட்ட சுலோகக்கருத்தும் இவர்கள் கருத்தும் ஒற்றுமையோ, அல்லது வேற்று

மையோ கவனித்துப்பாருங்கள் ! அவர்கள் பூத உடம்போடு இருக்கும்போதே புகழுடம்பும் கிடைக்கப் பெற்றார்கள். நன்மைசெய்ய முன்நிற்பவர்கள் ஒரு காலத்திலும் கேடடையார்கள். ஆகலால் நாம் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமை மேலிட்டு விகற்பத்தை ஒழித்திருப்பதோடு, அவரவர்களால் இயன்ற உதவியை மற்றவர்களுக்குச் செய்து கெட்டவழியிலிருப்பவர்களை நல்வழியி லமரச்செய்து நமது தாய்நாடும், நமது தாய்பாஷையும் கீர்த்தி யடையும்படியான எத்தனத்தை ஒவ்வொருவரும் திரிகரண சுத்தியோடுசெய்ய முயன்றால் அடையக்கூடிய நன்மையை அனுபவத்தில் காணலாம்.

அத். 3. சு. 30. ஏ அர்ச்சுனா ! சகல கருமங்களையும் *என்னிடத்தில் ஒப்பித்து நான் பரமாத்மாவின் ஏவற்காரனுய்ச் சகல கருமத்தையுஞ்செய்து பரமாத்மாவுக்கு ஒப்பிக்கவேண்டியவ னென்னு மெண்ணத்தோடு பலாபேக்ஷையின்றியும் (தனதென்னும்) மமதையைவிட்டும், தாபத்தை (விசனத்தை) விட்டும் யுத்தத்தைச் செய்.

அத். 3. சு. 31. எந்தமனிதர்கள் என்வாக்கியத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களாயும், என்னிடத்தில் துவேஷமற்றவர்களாயும், எனது இந்த அபிப்பிராயத்தை எப்பொழுதும் அநுசரித்து நடக்கின்றார்களோ அவர்களுங்கூட கருமங்களாலே விடப்படுகின்றார்கள்.

அத். 3 சு. 32. எவர்கள் எனது இந்த அபிப்பிராயத்தைத் துவேஷிக்கின்றவர்களாய், அதை அநுசரித்து நடப்பதில்லையோ, அவிவேகிகளாயும், பிர்மவிஷயமாயும், சகல கருமம் விஷயமாயுமுள்ள ஞானத்தில் மூடர்களாயுமிருக்கின்றவர்களைக் கெட்டுப்போனவர்களாக அறி என்று பகவான் அருச்சனனுக் கருளியிருப்பதால், ஒவ்வொருவருஞ் செய்யக்கூடிய பரோபகாரங்களை நல்ல மார்க்கத்துக் கேகும்படியாகச் செய்ய முயலவேண்டும். செய்யத்தகுந்ததை யுணர்ந்து செய்யவேண்டும். மனம்போனபடியான பரோபகாரங்களை தீயவழியில் நடத்தலாகாது. அப்படி நடப்பவர்களைத் தீயவழியினில் நின்று நீக்கி நல்லவழியில் நடக்க மார்க்கம் தேடவேண்டும். அப்படிச் செய்யத் தலைப்பட்டால் நாமும் நமது தாய்ப்பாஷையும் நமது தாய்நாடும் எவ்வளவு மேன்மை அடையுமென்பதை திண்ணமாய்க் காணலாம். எப்பொழுது தீயச்செயல் ஒழியுமோ அப்பொழுது அதற் கெதிரிடையான நல்லமார்க்கம் உதயமாகும். அப்படியானுல் பரமாத்துமாவும் பிரகாசிப்பார். அப்பொழுது நமக்குவேண்டிய வரங்களைத்தந்து ரக்ஷிப்பார். நமக்கேற்பட்ட குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து சுகமடைவோம்.

நா. அ. குருசாமிநாயுடு, போத்தனூர்.

---

* சர்வேஸ்வரனுன பரமாத்மாவிடத்தில்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை-600090.

என்னு மிவ்வரிய விஷயத்தை முற்று முணர்ந்த முதியோர்முன் சிற்றறிவுடைய சிறியேன் சுருக்கி எழுத முன்வந்ததானது, கமலக்கண்ணனேறிவரும் கருடன் முன் சிறிய கொசுகானது தானும் ஒரு பறவையெனப் பறக்கும் பான்மையதெனினும் கற்றோர்கள் குற்றங்களை நீக்கி குணத்தைக் கைக்கொள்வார்களெனத் துணிந்தே இதை எழுதலாயினேன்.

க்ஷேத்திரமென்பதற்கு தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதும், மகான்களால் பூஜிக்கப்பெற்றதும், செயற்கையா லாகாமல் இயற்கையாகவுண்டாயதும், மூர்த்தங்கள் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதும், மூழ்கினோருடைய பாவங்களை எளிதில் பரிகரிக்க வல்ல புண்யதீர்த்தங்கள் வாய்க்கப்பெற்றதும், மகான்களால் (கல்யானைக்குக் கரும்பருத்தியதுபோன்ற) அற்புதச் செயல்கள் நடந்தருளியதும், மகான்கள் பிறப்பிடமும் முத்தியடைந்ததுமான அநேக மகிமைகள் பெற்று விளங்கும் புண்யஸ்தலமே க்ஷேத்திரமெனப்படும். க்ஷேத்திரமென்பதற்குச் சிலர் வேறுபொருளு முரைப்பரெனினும், இங்கெடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கு இதனையே பொருத்தமாகக் கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது.

இதிலும் சில இடங்கள் மூர்த்தங்களால் விளங்கியும், சில தீர்த்த விசேடம் பொருந்தியும், சில ஸ்தலமகிமைவாய்ந்தும், சில இம்மூவகையாலும் விசேடித்து விளங்கியு மிருக்கின்றன. மேலும் நமது புண்யபூமியாகிய பரதகண்டத்தில் இமயவரை தொடங்கி தென்கடல் இறுதியாகவுள்ள இடங்களில் அளவில்லாத க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றனவென்பதும் நாம் சொல்லாமலே விளங்கும். தவிர நம் முன்னோர்களும் நாமும் ஒருவன் யாத்திரை செய்வதாகப் புறப்பட்டால் "என்ன, காசி ராமேசுவரம்போய் வருகிறீரா" என்று இன்னும் வழங்கி வருகிறோமல்லவா? இதனால் காசியிலிருந்து தென்கடலீறாக இடைவிடாது க்ஷேத்திரங்க ளிருக்கின்றனவென்பது தெற்றெனத் தெரிகிறது. இதிலும் சுயம்புவாக வுண்டானதும், அன்பர்கள் பொருட்டு உண்டானதும், ஊழிகாலத்திலும் அழியாமல் நிலைபெற்றதுமாகிய க்ஷேத்திரங்கள் நம்நாடுதவிர இதரநாடுகளில் இராதென்றே நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். இதனை யோசிக்கில் நம் நாடு சிருட்டிகாலந்தொடங்கி ஆசாரங்களிலும் ஆன்மார்த்தவிஷயங்களிலும் தெய்வ வழிபாடுகளிலும் மற்ற நாடுகளைவிடச் சிறந்துவிளங்கி யிருக்கிறதென்பது ஒருவராலும் மறுக்கமுடியாத விஷயம்.

நம் நாட்டினுள் புண்யதீர்த்தமாகிய காவிரிபாயும் தென்னாட்டில் (சோழமண்டலத்தில்) நிலைபெற்ற ஆலயங்கள் தானாக வுண்டாகினவென்பதை விளக்க சைவசமயாசாரியராகிய வாகீசமுனிவரும் (திருவாரூர் திருத்தாண்டகம் 10-வது) "................. தேசமுமை யறிவதற்கு முன்னோ பின்னோ திருவாரூர் கோயிலாய்க் கொண்டநாளே" என்று தமிழ்ப்பாசுரம் பாடியருளியிருக்கின்றனர். சைவசமயாசாரியர்களாகிய நால்வரும் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர்களாகிய பட்டினத்தடிகளும் ஆழ்வாராதிகளும் யாத்திரை முடிந்தபின்பே ஐக்கியமாகி யிருக்கின்றனர். அழியாத அந்தணரெனவந்த நந்தனாரும் சிதம்பரம் தரிசித்தே மோட்சமடைந்தனர். முற்காலத்திய அரசர்களில் ஐவரில் அர்ச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை முடித்தே தன் பாவத்தைப் போக்கிப் பரமனிடம் பாசுபதம்பெற்றுப் பகைவர்களை வென்றான். *அருணையில் ஓரரசன் வேட்டையின்பொருட்டு எறிவந்த குதிரையும் அவன் துரத்திவந்த நாயும் ஜோதிவடிவாய்க் கலந்தனவென்பது நாம் அறிந்த விஷயமே. இவையெல்லாம் யோசிக்கில் யாத்திரைபோய் வருவது

---

* அருணாசலபுராணம். புஜகாதிபன் சருக்கம்.

எவ்வளவு புண்ணிய மிருந்த விஷயமென்பது விளங்குகிறது. இதுபற்றியன்றோ நம் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய தாயுமானாரும்,

" மூர்த்தி தலந்தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க் கோர்
வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே "

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். ஆதலால் நாமும் நமக்கு இறைவனருளியிருக்கும் அற்ப ஆயுளிலும் நம் சக்தியானுசாரம் யாத்திரைபுரிந்து அதனால் வரும் பயனை அடைவோமாக.

சிலர் சொல்லுவது "காசி காசி யென்று நீர் கால்கடுக்க வோடுதீர்" என்று சிவ வாக்கியர் சொன்னதை அந்தரங்கார்த்தம் தெரியாமல் மூடத்தனமாய் நம்பிக்கொண்டு காசிமுதலிய தலங்களுக்கு போவதால் யாதுபயன்? நம் தேகசுகத்திற்கும் திரவியத்திற்கும் கெடுதியேயொழிய வேறில்லை. காசிமுதலிய தலங்களில்தான் கடவுள் இருக்கிறாரா? அந்தக் கடவுள் இங்கில்லையா எங்கும் நிறைந்த கடவுள் இங்குமிருக்கிறார். இங்கிருந்து கும்பிட்டால் அந்தத் தெய்வம் ஏற்றுக்கொள்ளாதோ, "காசிக்குப்போனாலும் கர்மம்விடாது" என்ற பழமொழியை மொழிகின்றனர். அதே சிவவாக்கியர்

" †பண்டுநான் பறித்தெறிந்த பன்மலர்க ளெத்தனை
பாழிலே ஜெபித்துவிட்ட மந்திரங்க ளெத்தனை
மிண்டனாய்த் திரிந்தபோ திறைத்தநீர்க ளெத்தனை
மீளவுஞ் சிவாலயங்கள் சுற்றிவந்த தெத்தனை

* * * * * *

என்று அன்னவரும் பண்டையிலே யாத்திரைசெய்தே இந்நிலைமைக்கு வந்திருக்கின்றனரென்பது விளங்குவதை அறியாதவர்போலும். சிலர் "பணமிருந்தால்தான் யாத்திரை போய் வரமுடியும்; பணமில்லாதவன் எவ்விதமாய் யாத்திரைபுரிவது; பணம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நீ போய்வந்தால் அதில் கொஞ்சம் புண்ணியம் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டால் தீர்ந்துபோய்விடுகிறது" என்று அலட்சியமாய்க் கூறிவிடுகிறார்கள். அவரவர்கள் சக்தியானுசாரம் இயன்றமட்டில் பக்கங்களிலுள்ள ஸ்தலங்கட்காவது போய்வரலாமல்லவா? ஓர் பிரபு ஒரு சமயம் ஓர் சிவாலயத்திற்கு தரிசனத்துக்குப் போயிருந்தபொழுது குருக்கள் ஆலயத்திலிருக்கும் விக்கிரகங்களின் பெயர்களை ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லிக்கொண்டே வரும்பொழுது பக்கத்திலிருந்த விக்னேசுரரைச் சுட்டிக்காட்டி இவருடைய பெயர் என்னவென்று ஷெ குருக்களைக் கேட்டதாக நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அன்னவர் வேணுமென்றே கேட்டாரோ அல்லது அறியாமையினால் கேட்டாரோ அக்கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். இவைகளெல்லாம் நம் நாட்டில் மதாசாரக் கல்வியில்லாததின் குறையேயாகும். இக்குறைகளையெல்லாம் நீக்கக் கருணாநிதியாகிய பரம்பொருள் என்று கருணைபுரிவாரோ அறிகிலோம்.

நிற்க, யாத்திரை போவதால் என்ன பயன் என்பதை இங்கு சற்று ஆராய்வோம். ஒருவன் ஓர் மரத்திலிருக்கும் கனியைக் குறிபாராமலே பல கற்களை எறிந்துகொண்டிருக்கிறானென்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் எறிகிற கற்களில் ஒரு கல்லேனும் அக்கனியில் படாதோ? பட்டு விழுந்தால் அவன் எதிர்பாராமல் விழுந்த கனியை எவ்வளவு சந்தோஷத்தோடு எடுத்து அதன் ருசியை நுகர்வான். அதுபோல நாமும் பற்பல க்ஷேத்திரங்கட்கு சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய முறைப்படி செல்லாவிட்டாலும் காரணார்த்தமாய்ப் போனாலும்கூட

† பூர்வம்.

நம் நல்லதிட்டானுகூல வசத்தால் நமக்கு ஆசான்கிடைத்து அதினால் பிறவிப்பிணி ஒழிந்தாலும் ஒழியலாம். தவிர ஆங்காங்கு ஆனந்த பரவசத்தால் ஆடிப்பாடி மெய்யுருகிக் கண்ணீர் ததும்பித் துதித்து நிற்கும் பக்தர்களைப் பார்ப்போமேயானால், நமக்கும் அம்மாதிரியான பரவசம் உண்டாகுமென்பது திண்ணம். அப்பரவசத்தால் பக்தி அதிகரிக்கின்றது. அதினால் முமுட்சுவத்திற் கேதுவான மார்க்கமுண்டாகின்றது. இதல்லாமல் அடியார்கள் ஓதுகிற திருவாசகம் திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யபாசுரங்களைக்கேட்பதினாலும் 'கற்றலிற் கேட்டலினிது' என்று நாயனார் சொல்லியபடி அதிலும் புண்யமிருக்கின்றது. இவையெல்லாம் உத்தேசித்தே நம் ஔவைப்பாட்டியாரும் "ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று" என்ற விலையில்லா மாணிக்கத்தை யிலவசமாயளித்திருக்கின்றனர். ஓர் சொரசொரப்பான கல்லைப் பலபேர் நடக்கும் வழியிற்போட்டுவிட்டால் ஜனங்கள் அதின்மீது நடக்க நடக்க எப்படி அதன் சொரசொரப்பு நீங்கி வழவழப்பு உண்டாகிறதோ அதுபோலப் பலபுண்ய தீர்த்தங்களில் மூழ்கிக்கொண்டேவந்தால் பாவங்களெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நசித்துப் போய்விடுகின்றன. இதுவுமல்லாமல் புண்ணியங்கிடைக்காவிடினும் வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர்கள் கூறுகிறபடி ஓடும் ஜலத்திற்கு ஓர்வித ரசாயன சக்தி இருக்கிறபடியால் ஆற்றுநீரில் குளிப்பதால் நமை சொரி சிரங்கு முதலிய ரோகங்களும் நீங்குகின்றன. இதுவரை தலம் தீர்த்தத்தைப்பற்றிச் சொன்னோம். இனி மூர்த்தியைப்பற்றி ஆராய்வோம்.

பிறவி ஒழிவதற்கும் பிறவி வருவதற்கும் மனம்தான் முக்கியமான காரணம் என்பது நம்மவர் அறிந்த விஷயமே. ஒருவன் மரணத்தருவாயில் தன் மனம் எதைப்பற்றிக்கொண்டிருக்கிறதோ அந்த எண்ணத்திற்குத்தக்க பிறவி எடுக்கிறானென்று ஞானவாசிட்டம் முதலிய பிரபல நூல்கள் கூறுகின்றன. நம் முன்னோர் அனுபவமும் அவ்வாறே, ஒருவன் சிதம்பரத்திற்குப்போய், கனகசபையின்கண் தேஜோமயமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானை தரிசிப்பானேயாகில், அந்த நவரத்ன கசிதமாய்விளங்கும் மாற்றறியாத் தங்கத்தினாற் செய்யப்பட்ட சபாமண்டபத்தின்சிறப்பும், அதின்மத்தியில் ரத்தினங்கள்பதித்த ஆபரணங்களின் பிரகாசமும், அரவாபரணம், பன்மலர்கள் தொகுத்த திருமாலைகள் இவைகளின்பொலிவும், ஒருபதமூன்றி மறுபத மந்தரத்தில் நடித்துக்கொண்டிருக்கிற சிங்காரத்தையும், வாமபாகத்தில் வாட்டமில்லாமல் தளிர்த்துப் புஷ்பித்த இளம்பசுங்கொடிபோன்ற உலகமாதாவாகிய சிவகாமிவல்லித்தாயார் வீற்றிருக்கும் சிறப்பையும், இருபுறத்திலும் பாம்பும் புலியும் கைகுவித்த வண்ணமாய்த் தரிசித்து நிற்கும் கோலத்தையும் ஒருமுறை தரிசிப்பானேயாகில், அக்காட்சி அவன் மனத்தைவிட்டு அவன் ஜன்மபரியந்தம் நீங்குகிறதில்லை. அப்படி அவன் பல உலகவிவகாரத்தில் அதை மறந்திருந்தபோதிலும் ஒருவன் வந்து தில்லை என்றும் சிதம்பரம் என்றும் சொல்வானேயாகில் முன்சொன்ன தோற்றங்களெல்லாம் மின்னல்போல உடனே அவன் மனதில் உதிக்கின்றன. இப்படியே அவன் மரணத்தருவாயிலும் யாராவதொருவர் தில்லையென்று ஞாபகமூட்டிவிட்டால் உடனே அடி தோற்றம் அவன் மனதில் உதித்து அவனுக்கு ஜென்மசாபல்யமளிக்கிறது. தமிழ்மாதம் பிறந்தவுடன் இன்னும் வரவில்லையேயென்று சந்தாநேயர்கள் அன்போடினிதுடன் எதிர்பார்க்கும் நமதானந்தபோதினியில் VOL. 2. மார்கழி, தை, மாசி மாதங்களில் பிரசுரமாயிருக்கும் மானசபூஜை என்ற சகுணோபாசனையின் பலனும் அளித்து முடிவில் நித்தியமானதும் அகண்டாகாரமானதும் பிறப்பிறப்பற்றதுமாகிய மோட்சவீட்டைத்தருமாதலால் இதனை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தத்தமியல்புக்கேற்றவாறு சக்தி

யானுசாரம் ஆண்டவன் கொடுத்த அற்பாயுளிலும் உலகவிவகாரங்களில் போக்கியதுபோக மீதிநாட்களையாவது வீணாக்காமல் தங்கள் பதிக்குச் சமீபத்திலுள்ள க்ஷேத்திரங்கட்காவது சென்று வரக்கூடிய சக்தியை அளிக்குமாறு எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளை அனுதினமும் ஆராதிப்போமாக.

துமரன், சேக்காரப்பட்டி.

வியாசமும் பத்திரிகாசிரியரும்.

(415-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நுண்ணறிவுடையவராய், நல்லாசிரியர் பக்கல் அநேககாலாய் வருந்திக் கற்ற கல்வியுடையவராய், குடிப்பிறந்தாருக்குரிய விருப்பத்தைத்தரும் ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவராய், உலகநடை யறிந்தவராய், பேராசைபிடித் தலையாதவராய், பாஷாபிமான தேசாபிமானம் ததும்பப்பெற்றவராய், ஓரஞ்சொல்லாதவராய், மனமொன்று வாக்கொன்று செய்கையொன்று இல்லாதவராய், உறுதியாய்ப் பேசவல்லவராய், துரைத்தன உத்தியோகத்திற் பற்றில்லாதவராய், நல்லெண்ணத்தோடு நற்செய்கையுமுடையவரே பத்திரிகாசிரியராதற்குத் தகுதிபொருந்தியவர்.

“குலனருள் தெய்வங்கொள்கை மேன்மை
கலைபயில்தெளிவு கட்டுரைவன்மை
நிலம்மலை நிறைகோல்* மலர்நிகர்மாட்சியும்
உலகிய லறிவோடு உயர்குண மினையவும்
அமைபவன் நூலுரை ஆசிரியன்னே.” இக்குணங்களெல்லாம் பத்திரிகாசிரியர் ஒருங்கே அமையப்பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இவர் சனங்களுக்கு நல்லறி வுறுத்துவதோடு அரசுக்கும் ஏற்றபுத்தி சொல்லுவதினால், ஒருநாட்டுக்கும் அதனைக்காக்கும் அரசுக்கும் இன்றியமையாதவராவர். தற்காலம் கவர்ன்மெண்டார் பத்திரிகையின் உதவியினாலும் தேசத்தை ஆளுகின்றனர். அதனால் பத்திரிகையை வேண்டி வாசிக்கின்றனர். முற்காலத்தரசர் தமது சமஸ்தானங்களில் புலவரை ஆதரித்து அவருறுதி மொழியினால் தேசத்தை இனிதோம்பி வந்தனர். தற்கால அரசுக்குப் பத்திரிகையே புலவர்போன்று உறுதியெடுத் தியம்பத்தக்கதாக விருக்கின்றது. பத்திரிகாசிரியர் சனங்களின் குறைமுறைகளைப் பத்திரிகைமூலமாக அரசு அறியச் செய்வதினாலும், அரசர் ஏற்படுத்தும் விதிகளை ஜனங்களுக்குத் தெரிவிப்பதனாலும், அரசுக்கும் ஜனங்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டதோர் தூதன்போன்றிருக்கிறார். இவர் சிலசமயங்களில் அதிகாரிகள் பிரஜைகளுக்கு இடையூறு செய்யநேர்ந்தால், கலங்காத உள்ளத்தோடு அவ்வதிகாரிகளைக் கண்டிப்பதினால் தாம் சங்கடத்துக்குள்ளாகிறார். இதனால் இவர் ‘தனக்கெனவாழான் பிறர்க்குரியாளன்’ ஆகின்றார். தற்காலம் அச்சச்சட்டத்தினால் பத்திரிகாசிரியர் தொழில் ஆபத்தாயிருக்கிறது. பல பத்திரிகாசிரியர்கள் சிறைவாசஞ்செய்ய நேர்கின்றது. பலர் தாம்கட்டிய ஜாமீன்தொகையை இழக்கவேண்டி வருகிறது. இத்தகைய அரிய பெரிய தேச ஊழியமாகிய பொறுப்புள்ள பத்திரிகாசிரியத் தொழில் மிகவும் சிலாகிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது. ஆனால் சிலரோ, இதனருமை பெருமை ஒன்றும் அறியாராய், ஒரு பாலார்மீதுகொண்ட துவேஷத்தினாலும்,

---

* நிறைகோல் — துலாக்கோல்; தராசு.

ஒரு சமயத்தின்மீதுகொண்ட வெறுப்பினாலும், நன்மதியாளர்செய்யும் நற்செய்கைகளுக்கு இடையூறு செய்யவேண்டுமென்ற ஒரே மஹாபாதகமான எண்ணத்தினாலும், இன்னும் இதுபோன்ற அந்தரங்கமான சில கெட்ட எண்ணங்களைச் சாதிப்பதற்காவும் ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கிக்கொண்டு, அதனைத் தமது எண்ணங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏற்றதோர் ஆயுதமாக உபயோகிக்கிறார்கள். இவர்களால் சிலசமயங்களில் நல்லவர்கள்செய்யும் அரும்பெரு முயற்சிகள் பழுதுபடுகின்றன. ஒரு கிறிஸ்தவர் சைவசமயத்தின்மீது கொண்ட வெறுப்பினால் ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கிக்கொண்டு சைவசமயத்தைப்பற்றித் தமது மனம்போனவாறெல்லாம் எழுதுகிறார். இவருக்குத்தானெழுதியதை நிரூபணஞ் செய்யவேண்டிய பொறுப்பில்லை. இவருடைய தொழில் தூஷிப்பதே. ஒரு சைவசமயி வைஷ்ணவ சமயத்தின் மீதுகொண்ட வெறுப்பினால் இக்கிறிஸ்தவரைப் பின்பற்றுகிறான். இப்படியே அநேகர் பத்திரிகாசிரியத்தொழில் புரிகின்றனர்.

ஒரு அன்னியதேசத்தவனோ அல்லது ஒரு தேசத்துரோகியோ, ஒரு தேசமுன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்காக ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பித்துக்கொண்டு, தேசாபிமானிகள், “இச்சீர்திருத்தம் வழங்கப்படவேண்டும்,” என்பதுபோன்ற தேசத்தொண்டைச்செய்ய முன்வந்தால், “ஓ, இச்சீர்திருத்தம் இப்பொழுது அவசியமில்லை; இவ்வரி விதிக்கப்படத்தான்வேண்டும், இது நீக்கப்படவேண்டிய அவசியமில்லை” என்று இதுபோன்றதெல்லாம் தமது பத்திரிகையில் எழுதி நிரப்பிவிடுகின்றனர். இவைகள் குலத்தைக்கெடுக்கும் கோடரிக்காம்புகள் போன்று தாய்நாட்டிற்கே துரோகம்செய்யும் மாபாதகப் பத்திரிகைகளேயாகும். இப்பாவிப் பத்திரிகாசிரியர்களால் விளையும் நன்மை கலகமும் அதனால் நேரிடுந்துன்பமுமே. இத்தகையார் பத்திரிகாசிரியத் தொழிலிற்கு ஒரு சிறிதாவது யோக்கியர்களல்ல. இவர்களுடைய பத்திரிகையை வாங்கி ஆதரிப்பது பெரும்பாவமாகும். அறிவுள்ளவர்களுக்கு இவர்களுடைய மாபாதக எண்ணமும், இவர்களுடைய எளிய ஆயுதமாகிய பத்திரிகையின் கெடுதியும் இவர்கள் இத்தொழிலிற்கு ஏற்றவர்களல்லவென்பதுந் தெரியும். ஆனால் பாமரசனங்களோ, ஒருசமயமில்லாவிடினும் ஒருசமயம் இவர்களாற் சிறிது ஏமாற்றமடையவுங்கூடும். அறிவுள்ளவர்கள் தேசோபகாரமாகத் தொடங்கி நடத்தும் பத்திரிகைகளை ஆதரிப்பவர் கிடைப்பது அருமை. இவர்களையோ ஆதரிப்பவருண்டு. ஆகையால் இவர்கள் சந்தாதார்கள் கொடுக்கும் சிறு தொகைப் பொருள்போதாதே யென்று வருந்தவேண்டிய வில்லங்கமில்லாதபடியால் இவர்களுக்குத் துணிவதிகம். தாமே கொஞ்சந் திரவியமுமுள்ளவர்களானால் இவர்கள் செயல் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

இனி ஒரு சிலர், பத்திரிகை நமது தேசத்திற்கு இன்றியமையாததென்பதை மாத்திரம் உணர்ந்துகொண்டு, தாம் இவ்வுத்தமத்தொழிலைச் செவ்வனே நடத்தும் தகுதியில்லாதவர்களென்பதைச் சிந்தையிற் சற்றும் வையாது, ‘எண்ணித்துணிக கருமம்’ என்பதைப் பொருட்படுத்தாது, ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கிவிடுகிறார்கள். இவர்கள் கலையில் தெளிவில்லாது சில பத்திரிகைகளைப்படித்த பழக்கமொன்றினாலேயே, வில்லங்கத்துடன் சிலநாட்களிற்குத் தமதுதொழிலைச் செய்துகொண்டு, தாமாகவே ஒருவிஷயத்தை நன்கு எழுதத்தக்க அவ்வளவு கல்வியறிவில்லாதவர்களாகையால், தமது பத்திரிகையை மெல்லக் கைகழுவ விட்டுவிடுகிறார்கள். பத்திரிகைக்குக் காசு செலுத்திய சந்தாதார்கள் சிலநாட்களிற்குப் பத்திரிகை வருமென எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டுப் பின்பு ‘இவன் போக்கிரி’ என்று ஏசிவிட்டு, யோக்கியமான தகுதி

பொருந்தியவர்களால் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளையும் அழைப்பிக்கப் பயங்கொள்கின்றனர். இன்னொரு சிலர் சில சங்கத்தவர்கள் நடத்தும் பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியர்களாகச் சம்பளத்துக்கு ஏற்படுகின்றனர். சிலர் தகுதிபொருந்திய யோக்கியர்களா யிருக்கிறார்கள். ஒரு சிலரோ குணக்கேடர், இவர்களுக்குக்காசேகண். சனங்களுக்கு வேண்டுவன செய்யவேண்டிய பொறுப்புத் தங்களுக்கு இல்லையென்பது இவர்களதெண்ணம். வருவாயுண்டாயின் உண்மைக்கு விரோதமானவற்றையும் எழுதிச் சனங்களுக்கு ஏமாற்றத்தை யுண்டுபண்ணுவர். ஒருவர் ஒருநூலிற்கு உரையெழுதி, அது நூலாசிரியர் கருத்துக்கு முரண்பட எழுதப்பட்டு முரட்டுக்கடிதத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட குசிலிக்கடைப் புத்தகமேயாயினும், பத்திரிகாசிரியரைக் காசாற் கவனிப்பரேயாயின், "நச்சினார்க்கினியரும் நாணத்தக்கவிதமாக எழுதி, அழகிய கிளேஸ்கடிதத்தில் முத்துப்போன்ற எழுத்துக்களோடு அழகாக வெளிப்படுத்திய இவ்வுரையாசிரியருக்கு எவருங் கடமைப்பட்டவராவர். நமது பார்வைக்கு அனுப்பியதற்காக நன்றி கூறுகிறோம்," என்று இதுபோன்ற அதிகம் எழுதுவர். சனங்கள் இவர் கூற்றை நம்பி இப்புத்தகத்தைவாங்கி ஏமாற்றமடைவர். அரியநூலையும் வாங்கப் பின்னர்ப் பயங்கொள்வர். பத்திரிகாசிரியர் எப்பொழுதும் பொதுநோக்கத்தோடு பகைவர் சிநேகிதர் என்ற பேதம்பாராது விஷயத்தளவில் நோக்கவேண்டும்.

இந்த ஆனந்தபோதினி பத்திராதிப ரவர்கள், தன்னை யாரோ உயர்நடைத் தமிழ் எழுத வல்லமையில்லாதவர் என்று எண்ணுவதா யறிந்து, தாம் அப்படி வல்லமையுடையேம் என்று அகங்காரங்காட்டாது, "உயர்நடைத் தமிழ் அவசியமாயின், அது நம்மிடம் இல்லையாயின் விலைகொடுத்தாவது வாங்குவோம்." என்று எழுதியிருக்கிறார். (இதனை 2-தொகுதி–7-வது பகுதியில் காணலாம்) இதனால் பத்திரிகாசிரியரிடத்துள்ள கல்வி ஒரு சிறிதாவது குறைவானதாய்க் கருதப்படமாட்டாது.

இன்னொரு பத்திராதிபருடைய செயலும் இங்கு காட்டாம லிருக்கமுடியவில்லை. சமீபத்தில் நான் ஒரு பத்திரிகையில் 'சபை' என்றொரு வியாசம் எழுதினேன். இதனைக் கண்ணுற்ற இன்னொருவர் பொறாமைகொண்டு, "எனது வியாசத்தின் ஆரம்பத்தில் சபைகூடுவோரை அதைரியப்படுத்தும் மொழிகள் எழுதினேன்," என்று நான் எழுதிய அதே பத்திரிகையில் எழுதினர். இது *விதண்டாவாதமெனப் பத்திரிகாசிரியர் அறிந்தும் தமது பத்திரிகையில் அதனை யெழுத இடங்கொடுத்தனர். அதைரியப்படுத்தும் மொழிகள் எவையென அறியவிரும்பி, அம்மொழிகளை விளக்கிக்காட்டுமாறு, எழுதிய கனவானை விளித்து மூன்றுமுறையாகப் பத்திரிகையில் எழுதமுயன்றும், அம்மும்முறையும் பத்திராதிபர் இடந்தந்தாரில்லை. ஆகையால், எழுதிய கனவானாவது, பதிப்பித்த பத்திராதிபராவது, படித்த பிறராவது, என்னால் எழுதப்பட்ட சபைகூடுவோரை அதைரியப்படுத்தும் மொழிகள் இவைதான் என்று சரியாய் நிரூபிப்பார்களானால், அன்னவர்களில் முதல் நிரூபிப்பவர்க்குமாத்திரம் ரூ. 25 இனும் கொடுப்பேனென்று எவர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

பொ. நடராஜன், மேலைப்புலோலி.

குறிப்பு:—தன் பத்திரிகைக்கு விஷயதானம் புரிந்தோருடைய விஷயத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வெளியிட்டுவிட்டுப் பிறகு, அந்தவிஷயத்தில் ஒருவர்

---

* விதண்டாவாதம் — கல்வியறிவில்லாத மூர்க்கர்களால் செய்யப்படும் வீண் வாதம்.

குற்றங்கூறி யெழுதியதையும் வெளியிட்ட பிறகு, முதல் விஷயம் எழுதியவர் தன்மேல் வந்த குற்றச்சாட்டிற்குச் சமாதானம் கூறும்போது, அந்த வியாசத்திற்குப் பத்திரிகாசிரியர் இடந்தர மறுத்தது உண்மையாயின் அப்பத்திரிகாசிரியர் தன் முதற்கடமையினின்றே தவறினவராவார். ஏனெனில் அந்த விஷயத்திற்கு எப்போது குற்றம் ஏற்பட்டதோ அதற்குப் பத்திரிகாசிரியரே சமாதானம் கூறிவிட்டு விஷயத்தை யடக்கிவிடவேண்டும். அல்லது அச்சமாதானம் விஷயம் எழுதியவரே கூறவேண்டிய தன்மைத்தாயின் அவரிடமே அதைப் பெற்று அதோடு முடிவாய்த் தமது நடுநிலையான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு, அதற்குமேல் வீண்வாதத்திற் கிடந்தராமல் விஷயத்தை முடிவு செய்துவிடவேண்டும். அதை விட்டு அதை வெளியிட மறுப்பதாயின் அது நீதிக்கு விரோதமென்றும், அதுமட்டுமல்ல பத்திரிகாசிரியர் வேண்டுமென்றே விஷயமெழுதியவரை அகௌரவப்படுத்தியதாகவும் யாவரும் கருத விடந்தருகிறது. மேல் நாம் "இது உண்மையாயின்" என்று ஐயுறக்கூறிய காரணம் என்னையெனின், எந்தப் பத்திரிகாசிரியரேனும் தமது முதற்கடமையை மறந்து இத்தகைய குற்றத்திற் காளாவரோ? என்ற வியப்பேயாகும்.

பத்திரிகாசிரியர்.

இராஜபக்தி

ஒரு தேசத்தில் வாழும் ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உபத்திரவஞ் செய்யாமலும், ஒருவர் சொத்தை இன்னுமொருவர் அபகரியாமலும், பாதுகாத்து, அநீதியை ஒழித்து நீதியை நிலைநாட்டி, தேசோபகாரமான பற்பல நன்மைகளைச் செய்வதற்காக இராஜா ஏற்பட்டிருக்கிறார். ஆகையால் பிரஜைகளாகிய நம் நன்மைக்காக ஏற்பட்டிக்கும் நம் அரசனுக்கு நாம் கீழ்ப்பட வேண்டுதல் அத்தியாவசியம். "அரசன் எவ்வழி, குடிகள் அவ்வழி" என்றபடி அரசன் கட்டளைக்கு நாம் எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிந்தே நடக்கவேண்டும். "எண்சாண் உடம்புக்கு சிரசே பிரதானம்" என்றாற்போல் இராஜாங்கமாகிய உடலுக்கு இராஜா தலையாயும் பிரஜைகள் மற்றும் அவயவங்களாகவு மிருக்கின்றார்கள்.

"மாதாவுக்குச் சுகமிருந்தால் கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவுக்கும் சுகம்" என்றாற்போல் இராஜா சுகமாயிருப்பதுதான் பிரஜைகளாகிய நமக்கும் சுகம். நம்மைப் பாதுகாக்க நம் இராஜா எவ்வளவு பிரயாசைப்படுகிறார்? பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமாக நம்மைப் பாதுகாக்கிறாரல்லவா? நம்மைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய செலவுக்காக நம் ஒவ்வொருவராலும் செலுத்தப்படும் அற்ப பணமே வரியெனப்படும்.

> பொறையொருங்கு மேல்வருங்காற் றாங்கி யிறைவர்க்
> கிறையொருங்கு நேர்வது நாடு. — திருக்குறள்.

அதாவது:—பிறநாட்டுப் பாரந் தன்மேல் வரும்போது அவற்றைத் தாங்கித் தன் அரசனுக்கு இறைப்பொருள் முற்றுந் தருவதே நாடு.

ஆகையால் நம் மரசனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரிகளை நாம் அவ்வக் காலத்திலேயே செலுத்தி வரவேண்டும். நாம் கொடுக்கும் வரிகள் நமக்கே உபயோகமாகின்றன வென்பது அடியிற்காணும் சிறு கதையால் விளங்கும்.

இத்தாலியிலுள்ள ரோமாபுரியிலே அனேக வரிகள் ஏற்பட்டிருந்ததனால் அவ்வூரி லிருந்த ஜனங்களில் அனேகர் தாங்கள் அவ்வரிகளைக் கொடுக்க மாட்டோமென்று பிறவூர்களுக்கு ஓடிப்போய்விட்டார்கள். அவ்வூரரசன் ஒரு

சங்கங்கூடிக் கடைசியாய், தன் தளகர்த்தனைப் போய்த் தன் ஊரிலிருந்து போனவர்களைத் திரும்பவும் அழைத்துவரும்படி சொன்னான். அத்தளகர்த் தன் அச்சனங்கள் குடியேறிய ஊர்களுக்குப் போய், அவர்களுக்கு ' வயிறும் அவயவங்களும் ' என்ற ஒரு கட்டுக்கதையை உபதேசித்தான். அது வருமாறு:-

" ஒருநாள் கை, கால், கண், மூக்கு, முதலிய அவயவங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, " இந்தப் பாழும் வயிற்றுக்கு நாமெல்லோரும் உழைத்துச் சோறு போடுகிறோமே; இந்த வயிறோ ஒருவேலையுஞ் செய்யாமல் சும்மா இருக்கிறதே; இந்தச் சோம்பேறி வயிற்றுக்காக உழைப்பதைப் பார்க்கிலும் சும்மா இருப்பது நலம் " என்று ஒத்துப்பேசிக்கொண்டு வயிற்றுக்கு உணவு கொடாமல் இருந்து விட்டன. மறுநாள், கண்கள் 'பார்க்கமாட்டோம், என்றும், கால்கள் ' நடக்கமாட்டோம் ' என்றும், கைகள் 'வேலைசெய்ய மாட்டோம்' என்றும், மூக்கு ' வாஸனை அறிய இயலாது ' என்றும், நாக்கு ' ருசி அறியமாட்டேன் ' என்றும், பற்கள் ' உணவை மெல்ல மாட்டோம் ' என்றும், காதுகள் ' கேட்கமாட்டோம் ' என்றும், இப்படியாக மற்றைய அவயவங்களும் தத்தம் வேலையைச் செய்ய மாட்டோம் என்று சும்மா இருந்து விட்டன. இரண்டு மூன்று நாளாகவே, கண்களுக்குப் பார்வைக் குறைவும், கைகால்களுக்கு பலக் குறைவும், நாவிற்குத் தாகமும், இப்படியே மற்ற அவயவங்களுக்கும் மெலிவும் துன்பமும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தன. அப்பொழுதுதான் அவைகளுக்குப் புத்திவந்தது. "ஐயோ! நாம் புத்திகெட்டுப் போனோமே! இந்த வயிறும் பார்வைக்குச் சும்மாயிருந்தாலும், நமக்கு வலிவைக் கொடுத்துக் கொண்டல்லவா வந்தது. இனிமேலாகிலும் நாம் சீக்கிரமாக இவ்வயிற்றுக்கு ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டும் ; இல்லாவிட்டால் நாம் இறந்துபோவோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு சீக்கிரமாக உழைத்து வயிற்றுக்கு ஆகாரங் கொடுத்தன. வயிற்றில் ஆகாரம் விழவே அவயவங்களுக்கும் சற்று பலம் உண்டாயின. நாலைந்துநாளில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் பூர்ண பலம் உண்டானது. அதன் பின் அவை வயிற்றுக்காக உழைத்துவந்தன. அதைப்போல் நீங்கள் செலுத்தும் வரிகளை உங்கள் பிரயோஜனத்துக்காகவே நம் இராஜா உபயோகிக்கிறாரென்பது விளங்கிற்றா?'' என்றான். அதைக்கேட்ட ஜனங்கள் திரும்பவும் தம் தாய் நாடாகிய ரோமாபுரியை அடைந்து வழக்கம்போல தாம்தாம் கொடுக்கவேண்டிய வரிகளை பூர்ணமனதுடன் செலுத்தி சுகமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

ஆகையால், நாம் இராஜத் துரோகத்தைக் கனவிலுஞ் சிந்திக்காமலும், இராஜநிந்தை பேசாமலும், பிறர்பேச இடங்கொடுக்காமலும், நம்மரசனை இரக்ஷித்தருளும்படி கடவுளைப் பிரார்த்திப்போமாக.

சி. பத்மநாப ஐயர், மூனிஸ்வரம்.

செந்தமிழின் சீர்மை

அன்பர்காள் !

பல ஆண்டுகளுக்குமுன் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற புகழ்பெற்ற மன்னர் மாநிலம் புரக்குங் காலத்தில், சரஸ்வதி தேவியின் அவதாரமே யெனப் புகழ் பெற்றவரும், புலவர் கோஷ்டியில் பெண்பாலாயினும் பெருமையை ஓங்கி வளரச்செய்தவரும், தன் சிறிய வெண்பாவால் விண்ணுலகத்தையும் வாட்டும் திறமை பெற்றவரும், தங்களை யொப்பார் யுயர்ந்தார் ஒருவரும் இல்லையென்று இருமாப்பு கொண்டிருந்த சங்கப்புலவர்களை அதி சூக்ஷ்மமாய் ஓர் க்ஷணத்தில் தலை கவிழச் செய்தவரும், இப்பூவுலகில் புகழ்பெற்றவருமான, ஔவையார் எனத் திருப்பெயர் பூண்ட ஓர் மாதசிரோமணி வாழ்ந்திருந்தனர்.

நிற்க, பாண்டிநாட்டை ஒரு கோலோச்சி யாண்டுவந்த பாண்டியனொருவன் தன் சமஸ்தானக் கவிவாணர்களையும் மற்றும் முறையே, சங்கப்புலவர் முதலிய பூர்ண பாண்டித்யம் பெற்ற பண்டிதர்களையும் அவரவர்களுடைய கல்வித் திறமை யறியுமாறு, மாற்றுயர்ந்த செம்பொன்னால் கனமான தொலுசுகள் செய்வித்து அதிற் படியும்படி ஓர் தங்கப்பலகை யமைத்து, அதன்மேல் நவரத்ன மணிகளைத் திரளாகக்குவித்து " இந்த நான்கு தொலுசுகளும் அற்று விழும்படி இன்னதினத்தில் யாராயினும் ஒருவர் பாடுவாராயின் தகுந்த மரியாதையுடன் சன்மானம் செய்யலாகும் " எனப் பறை சாற்றுவித்தனன்.

இச் சங்கதி ஊரெங்கும் பரவலாயிற்று. லக்ஷம் கணக்கான வித்வசிரோமணிகள் வந்து கூடினர். ஆனால் எவரும் முன்வந்து அரசன் ஆஞ்ஞையைப் பூர்த்திசெய்விக்க அஞ்சி நின்றனர். அத்தருணம் அங்கு அகஸ்மாத்தாய் வந்து தோன்றின நம் ஔவையார், கோமான் கோரியபடி தாம் செய்து முடிப்பதாக வாக்குறுதிகூறி நேர்நின்று பின்வரும் செய்யுட்களில் ஒவ்வொன்றாகப் பாட ஒவ்வொரு சங்கிலியாக நான்கும் அற்று விழுந்தன.

" ஆர்த்தசபை நூற்றொருவ ராயிரத்தொன்றாம் புலவர்
வார்த்தை பதினாயிரத் தொருவர்—பூர்த்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதா கோடிக்கொருவர்
உண்டாயி னுண்டென் றறு."

" தண்டாம லீவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்கா லீவது வண்மை—அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றா லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
ஈயா னெச்சம்போ லறு."

" உள்ள வழக்கிருக்க வூரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்கும் காலறுவான் தன்கிளையும்
எச்சமறு மென்றா லறு."

" வழக்குடையான் நிற்ப வலியானைக் கூடி
வழக்கை யழிவழக்குச் செய்தோன்—வழக்கிழந்தோன்
சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தழுத கண்ணீரால்
எச்சமறு மென்றா லறு."

அம்மம்ம! நேயர்காள்! என்ன அற்புதம்! இத்தெய்வீகமான செய்யுட்கள் எப்பாஷையிலுள்ளது? எத்தேசத்தில்? யாருக்குச் சொந்தம்? அனாதிகாலம் தொடங்கி, ஆதியும் பிறப்பும், தனக்கு ஒப்பும் உயர்வுமில்லாமல், தொல்லாசிரியராலும், உலகத்தாராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டுவந்த செந்தமிழ் பாஷையன்றோ! மகிமை பொருந்திய இந்தியாவல்லவோ அதன் பிறப்பிடம், வளர்ந்தவிடம், வளருமிடம்! ஆதலின் இந்தியாவிற்கு சொந்தமும், அவள் அருமை மக்களாகிய நமக்குச் சர்வ சொந்தமுமல்லவா?

இப்படி இருக்கத் தற்கால நாகரீக ரீதிப்படி. நம் தாய்நாட்டில் தெய்வத்தாலும் புகழ்ந்துகொண்டாடப்பட்டுவந்த நம் அமிழ்தினு மினிய தமிழைப் போற்றிப் புகழாக்குவது நம் கடமைகளுள் முதன்மையானதல்லவா? நாம் நம் தாயைக் கைவிடத் தகுமோ? தர்மமோ? நீதிக்கழகோ?

செந்தமிழென்னும் செல்வத்தாயின் செல்வப் புதல்வீர்! நம் தமிழ் தவிர, மற்ற பாஷைகளில் மேற்கண்ட சம்பவமும், ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டி எழுபது பாடுவதற்குமுன் தரிக்கப்பட்ட தலைகள் எல்லாம், சரஸ்வதி கருணை கடா

கூத்தால், அதன் அதன் முண்டித்தோடுபோய் ஒட்டிக்கொண்டதுபோன்ற ஆச்சரியமும் மற்றும் பிறவும் வேறெங்கேனும் நடந்ததெனக் கேள்விப்பட்டதுண்டா? பார்த்ததுண்டா? இம்மட்டோ நம் பாஷையின் மகிமை! மேற்சொன்ன ஔவையாரே, பாரி என்ற இடையனுடைய மக்களுக்குப் பாணிக்கிரகணம் செய்விக்கக்கருதி சேரசோழபாண்டியரை வரவழைத்து அவர்கள் திரும்பும்போது மரியாதை செய்ய ஒன்றுமில்லாமையால், அவர்கள் கோரியபடி வெட்டி விறகாய் உலர்ந்திருந்த பனந்துண்டை பச்சை மரமாக்கி, குருத்துவிடச் செய்துபூத்து, காய்த்து பழமாகக் கொடுக்கும்படிவேண்டி நின்று ஓர்பாட்டுபாட அதனிறைவேற்றிக்கொடுத்ததே! அப்பாடல் எப்பாஷையிலுள்ளது? கம்பர் குருவின் ஆணைகொண்டு கம்பங்கொல்லையைக் காவல்செய்யுங்கால், அக்கொல்லையில் வந்து மேய்ந்த குதிரையின் உயிரைக்கொண்டு போம்படி பாடினரே! திரும்பி உயிரைக் கொண்டுவரும்படி பாடினரே! இம்மகிமை பொருந்திய பாட்டுகள் எத்தேசத்தன? வித்வ ரத்தினமாகிய அதே கம்பர் சோழனோடு மனம் நொந்து சேரனிடம் சேர, சேர சமஸ்தானக் கவிஞர் பொறாமையால் மயிர் வினைஞனைக் கொண்டு அவமானப்படுத்தியபோது, அவர் தம்மானம் காக்கச் செந்தமிழால் முப்பது செய்யுட்களை அந்தாதித் தொடராக சாஸ்வதிதேவியார்க்கு மாலைசூட்டிதிற்ப, அத்தெய்வம் அவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி தம் கால்பொன்சிலம்பை ஈந்தனரே! என்ன தெய்வீகம்! செந்தமிழ் செய்யுட்களுக்கு தெய்வத்தையும் தாழ்ந்துபோகச் செய்யும் வல்லமையு முளதன்றோ?

அளவிறந்த மகிமையையுடைய இத்தெய்வீகத் தமிழைச் சில கற்றறிமூடர் "தமிழில் என்ன சுவையுள்ளது? என்ன வின்பம் இருக்கிறது?" என்றவைபோன்ற நிந்தைவார்த்தைகளால் இழிவுபடுத்திப் (அளவற்ற அருளுடைய ஆண்டவன் இருக்கும்போதே இல்லையெனச் சொல்லி 'எல்லாம் இயற்கையால் விளைவன' என்று ருசுப்படுத்த முயலும் சில நாஸ்திகர்களுடைய குஷ்ம ஈனபுத்திக் கூர்மைபோன்று) பிதற்றுவதென்னே?

செந்தமிழுக்குச் சொந்தக்காரராகிய நாமே பிறர்க்கு, அறிவீனத்தாலும் ஆராய்ச்சியின்மையாலும் நமது பாஷை சுவையற்றதென்று பொய்ப்போதனை போதிப்பின் அவர்க்கு நம்பாஷையிலும் அதையுடைய நம்மிடத்தும் மிக்க அவமதிப்பேயுண்டாகு மென்பதில் சற்றேனும ஐயமின்றாம்.

ஆதலின், தெய்வத்தினிடமிருந்து தோன்றிய தமிழை—நம்தாய்க்கொப்பான தமிழை—தவஞ்செய்து மடைதர்க்கரிய தமிழை—தொல்லரசரால் துதிக்கப்பெற்ற தமிழை—தாழ்மைப்படுத்தாமல் இருத்தலே மேன்மை. தேசாபிமானம் மதாபிமானம் முதலியவற்றோடு பாஷாபிமானிகளாயும் இருப்பதுதான் அறிவுடையோர்க்கழகு—எவனொருவனும் அறிவுடையனாயிருக்க முயலுவனேயல்லாமல் அறிவீனனாயிருக்க ஆசைப்படான். யாவரும் பெருமையை யடையவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவரேயன்றி தாழ்மையடையச் சம்மதியார்கள். நாமும், நம் தேசம் க்ஷேமமடையவேண்டுமானால் நம்பாஷையாகிய செந்தமிழைச் சீராட்டிப்போற்றி பெருமைப்படுத்தினால் ஆண்டவன் நம்மை மேலோங்கச் செய்வான் என்பது திண்ணம்.

A. வேங்கடாச்சாரியார், வேலூர்.

வறுமையிற் செம்மை.

உலகின்கண் நல்லோரையும் வாட்டி இழுக்குப்படச்செய்து இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் துன்புறச் செய்வது மறுமையாம்.

வறுமையானது:—" தாங்கொணுவறுமை வந்தாற் சபைதனில் செல்ல நாணும்—வேங்கைபோல் வீரங்குன்றும் விருந்தினர் காண நாணும்—பூங்கொடி மனையாட் கஞ்சம் புல்லருக் கிணங்கச்செய்யும்—ஓங்கிய வறிவுகுன்றும் உலகெலாம் பழிக்குந் தானே "

அந்தோ இவ்வித வறுமை வந்துவிட்டால்:—வனப்பழிக்கும் வாய்மை நலனழிக்கும் மானங்—கினைப்பழிக்கும் நெஞ்சஞ் சிதைக்கும் — வினைப்புகுத்தும், காதலி காந்தர்க்குள் கலாம்விளைவிக்குங் காசினியில் — வேதனைகள் செய்யு மிடி "

என்ற உண்மை வாக்கினும்கூட 'வறியோர்க்கழகு வறுமையிற செம்மை' என்றவாக்கை குசேலர் முதலியவர்களின் சரிதங்களால் படித்துணர்ந்துள்ளோம். ஆயினும், ஆனந்தபோதியினிடத்து கண்ணெதிராக அறிகிறோம். எவ்வாறெனின்:—

நாம் தற்போது கண்ணுல் கண்டுணரும் சிலர் தர்ம சிந்தையாயிருந்து, ஒருவாறு செல்வம் வந்துவிட்டால், முன்னிருந்த குணத்தைமறந்து பணப் பேய் பிடித்து, பிறர் தம்மை மெச்சும்படி தம் குடும்பத்தாருக்கும் தமக்கும் ஏற்றவாறு சத்திரம் சாவடி உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் வறுமை வந்த காலத்து வறுமைக்குமுன் செம்மையாக நடந்ததாகவும் வறுமைவந்த பிறகு வயிற்றின் கொடுமையால் விதி தவறி நடப்பதாகவும். கூறுகின்றனர். குசேலர் அனுபவித்த வறுமையில் ஆயிரத்தில் ஒருபங்கு அனுபவிக்க வல்லார்யாவர்? அக்காலத்தும் அவர் தம்பத்தினி யோடும் இருபத்தேழு குழவிகளோடும் வருந்தாது கண்ணன்கழலிணையை இறைஞ்சிவறுமையிற் செம்மை என்பதைக்கைவிடாது விளக்கிக்காட்டினர். இஃது சரித்திர மூலமாய் விளங்குவ தன்றோ.

கண்ணெதிராக இக்கடும் போரில் காகிதம் பஞ்சத்தால், கலங்காத சர்க்கார் ஆபீஸ்களுங்கூட ஒருபக்கம் எழுதிய கடிதத்தையே திருப்பி மறுபக்கத்தில் எழுதுகிறார்கள். விலாசமெழுதிய கடித உறையைப் பிரித்துத் திருப்பி மறுபடி உபயோகிக்கிறார்கள்—சிலபத்திரிகைகளின் கடிதத்தைத் தொட்ட மாத்திரத்தில் பஞ்சாய்ப் பறக்கின்றன. சில சஞ்சிகைகள் இரண்டு மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறையே வெளிவருகின்றன.

இஃது ஒருவாறு இருக்க, மற்றும் ஒரு விஷயம் என் அறிவில் உறுத்துகிறது—அஃதாவது சிலவற்றின் விஷயதானம் புரிவோர் முழுதும் கற்றுணர்ந்த பண்டிதரல்லர் ஆதலின் தம் கல்விக்கும் அனுபவத்திற்கும் தக்கவாறுதான் விஷயம் எழுதுவார்கள் இதனல் காகம் வேப்பங்கனியை விரும்புவது போல் நன்மையை முற்றும் விட்டு குற்றம் என்ன உளதோவென்று முன்வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு பத்திரிகைகளிலேயே தூஷித்துக் கூறுகின்றனர். அவைபோன்றவற்றைப் பத்திரிகாசிரியர்கள்,

" இருவர்தஞ் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே
இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்
மறுநெறி முறையின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
மனமுற மறுகிநின் றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர்க் காகினும்
வழிவழி யீர்வதோர் வாளா குமமே "

என்பதை உணர்ந்து குற்றத்தைக் கண்டித்து பாரபட்சமின்றித் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட வேண்டுவது அவர்தம் கடமை.

பரிமணப்பல்லவராய ரவர்கட்கு நாமனைவரும் வந்தனமளிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். குறித்த விஷயத்தில் தானம்செய்வோர் அத்தானத்தால் தமக்கு உலகப்புகழ்ச்சியாவது வேறு எவ்வித பிரதிபலனாவது கிடைக்கவேண்டுமெனக் கருதிச் செய்வதால் பயனில்லை யென்பதையே முக்கியகருத்தாய்க் கொள்ளல் வேண்டும். இக்காலத்தில் பெரும்பாலோர் சுயப்பெருமையைக் கருத்தில் வைத்தே சொல்ப விஷயத்திலும் அவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார்களாதலின், விஷயதானம்புரிந்த நமது நண்பர் அத்தகையார்க்கு சுயநல நோக்கம் கூடாதென்று அறிவுறுத்தும் ஒரே நாட்டங்கொண்டு அவ்வியாசத்தை வரைந்துள்ளார் என்று விளங்குகிறது.

பத்திரிகாசிரியர்.

நித்தியவிதி—ஸ்நானம்.

ஓர் வேண்டுகோள்.

நமது போதினியின் சென்ற வைகாசமாத சஞ்சிகையின் 427-ம் பக்கத்தில் ஸ்ரீமான் சிவானந்த யோகீஸ்வரர் அவர்கள் எழுதியுள்ள ஸ்நானவிதியில், 328-ம் பக்கத்தில் முதல் பாராவின் முடிவில் 'புண்ணிய நதியைப்பற்றி இங்கு விவரித்துக்கூற அவகாசமின்மையால் வெகு சுருக்கமாகக் கூறினேம்' என்கிறார்கள்.

இரண்டாவது பாராவின் முதலில் 'மலாபகர்ஷ ஸ்நானத்தினால் பின்னால் ஒரு அரியவிஷயம் விளக்கப்படுமாதலால் இது குறித்துக்கொள்ளத் தக்கதொன்று' என்கிறார்கள்.

429-ம் பக்கத்தில் 4-வது பாராவின் இறுதியில் 'இந்த (அப்பியங்கன) ஸ்நானத்தினால் ஒரு அதிசயமான செய்கையை நமது முன்னோர்கள் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். அது பின்னால் விளக்கப்படும் ஆதலால் இது எல்லாரும் ஞாபகத்தில் வைக்கத்தக்கது' எனவும் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

இஃதின்னணமாக 5-வது பாராவின் இறுதியில் 'நித்தியவிதியில் ஸ்நானத்தை எடுத்துக்கொண்டமையால் அதற்கு சம்பந்தமாயுள்ளவற்றையும் சேர்த்து முடிக்கவேண்டியதாயிற்று. வேறிடத்திற்கூற அவகாசம் நேரிடாதென்பது கருதியே இவ்விடத்தில் சேர்த்து முடிக்கப்பட்டது' எனவும் கூறியிருப்பனவற்றில், முந்திய சஞ்சிகைகளை மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்க்கத் தூண்டுங்கால், பிந்திய கடைசி உரை அத்தூண்டுதலை பின்னடையச் செய்கிறதேயென விசனமும் மூறனும் ஏற்படுகின்றது.

ஆகவே, நித்தியவிதிகளைப்பற்றி யாமும் எம்போன்ற நண்பர்கள் பலரும் அறியுமாறு மிக்க தெளிவாகக் கூறிவரும் யோகீஸ்வர ரவர்களுக்கு வந்தனமளிக்கக் கடமைப்பட்ட யாங்கள், பின்னால் விளக்கப்படும் எனக்கூறிய அவ்விஷயங்களை நமது ஆனந்தன் வாயிலாய் வெளியிடுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

P. பரிமணப்பல்லவராயர்.

குறிப்பு:—பிரம்மஸ்ரீ யோகீஸ்வராவர்கள் மேற்கண்ட கோரிக்கையை நிறைவேற்றி யருள்வார்களெனப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

தமிழின் சரித்திரம்.

கடல்சூழ்ந்த இப்பாரதகண்டத்தில் வழங்கும் பல பாஷைகளில் மிகவும் உன்னதஸ்தானம் பெற்றிருப்பது தமிழ். இந்தத் தமிழானது சிவபிரானால் குமாரவேளுக்குச் சொல்லப்பட்டு, அவரால் அகஸ்தியருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு அம்மாதவரால் உலகத்திற்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தமிழின் பிறப்பிடம் மத்ய ஆசியா என்று அநேககாரணங்களினால் தெரிகிறது.

இப்படிப் பிறந்ததமிழ் மெதுவாகப் பரவலாயிற்று. அப்படி அது குமரிநாடு முழுவதும் பரவிற்று. குமரிநாடானது ஆஸ்ட்ரேலியா, ஜாவா, சுமத்ரா, மடகாஸ்கர் முதலிய தீவுகளையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆரியர் படையெடுப்புக்கு முன்னே பாரதகண்டமுழுவதும் தமிழ் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆரியர் படையெடுப்பினால் தமிழ் என்னும் பெண் தன் ஆடாங்கைச் சுருக்கினள். அப்போதுதான் இப்பாஷைக்கு திராவிடம் அல்லது ஓடி ஒளிக்கும் சொல் என்று ஆரியர் பெயரிட்டனர். இப்படி இடம்விட்டு இடத்திற்குத் தமிழ் ஓடும்பொழுது இதனிடமிருந்து அநேக பாஷைகள் பிறந்தன. அவற்றுள் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் இவை முக்கியமானவை. திராவிடம் என்பது திரமிடம், திரமிளம், தமிளம், தமிள், தமிழ் என்று வந்ததாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் தமிழுக்குத் திராவிடம் என்று பெயரிட்டனரே யொழியத் திராவிடத்திற்குத் தமிழ் என்று பெயர் வரவில்லை.

முச்சங்கங்கள் வீற்றிருந்தகாலம் முதலியவற்றைக் கவனித்தால் 8000-வருடங்களுக்கு முன்னமேயே தமிழ் எழுதப்பட்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆரியர் படையெடுப்பினால் அநேக வடமொழிகள் தமிழ்ப்பாஷையுடன் சேர்ந்து விட்டன. அப்போதுதான் தமிழில் இல்லாததான ஜ, ஸ, ஹ, க்ஷ என்னும் 5 எழுத்துக்கள் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

(i) தமிழின் ஆதிகாலமானது கி. பி. 100-க்கு முற்பட்டது. இந்தக் காலத்தின் முதற்சங்கமும் இடைச்சங்கமும், கடைச்சங்கத்தின் முற்பகுதியும் நடைபெற்றன. முதற்சங்கத்தில் சிவபிரான், முருகக்கடவுள், குபேரன், அகஸ்தியர் இவர்கள் வீற்றிருந்தார்கள் இது 4440 வருடங்கள் வீற்றிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

(ii) இடைச்சங்கம் வெண்டோட்செழியனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன் வாழ்நாள் 3700 வருடங்கள். இதை ஆதரித்தோர் 59 பாண்டியர்கள். (iii) கடைச்சங்கத்தின் இருப்பிடம் உத்தரமாமதுரை. இதில் 49 புலவர்கள் இருந்தனர். இச்சங்கம் 1850 வருடங்களிருந்தது. திருவள்ளுவர், திருக்குறளும், ஒளவையார்செய்த ஆத்திச்சூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை முதலியவைகளும் இக்காலத்தவையே.

தமிழின் இடைக்காலம் கி. பி. 100 முதல் கி.பி. 1400 வரையில் உள்ளது. அக்காலத்தில் தமிழ் ஐம்பெருங் காப்பியங்களான. சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி முதலியன எழுதப்பட்டன. ஐந்து சிறு காப்பியங்களான சூளாமணி, யசோதரகாவியம், நாககுமாரகாவியம் உதயணன் சரித்திரம் இவைகளும் இக்காலத்தன. திருவாசகம் என்னும் நூலும், மேருமந்தர புராணமும், திவாகரம், பிங்கலம் என்னும் நிகண்டுகளும், இக்காலத்திலேயே திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் இவர்களின் தேவாரங்கள் வெளிவந்தன. 9-ம் நூற்றுண்டில் நாலாயிரப் பிரபந்தம் என்னும் வைணவ நூலும். சுந்தரமூர்த்திநாயனர் தேவாரமும் வெளிவந்தன. 10-ம் நூற்றுண்டில் நன்னூல், நேமிநாதம் முதலியவை வெளிவந்தன. 11-ம் நூற்றுண்டில் கம்பர்

இராமாயணம் ஆறுகாண்டமும், ஒட்டக்கூத்தர் இராமாயணத்தின் ஏழாவது காண்டமாகிய உத்தரகாண்டமும், புகழேந்தியார் நளவெண்பாவும், ஔவையார் நல்வழியும், நீதிவெண்பாவும் செய்தார்கள்.

தமிழின் பிற்காலம் கி. பி. 1400 முதல் இற்றை நாள்வரையில் கொண்டது. இக்காலத்தில் அதிவீரராம பாண்டியர் இருந்து நைடதம், கூர்மபுராணம், காசிகாண்டம் முதலியவற்றை இயற்றினர். புகழ்பெற்ற தேசிகர் சேதுபுராணம் செய்தார். சிவஞான முனிவர் அநேக நூல்களை இயற்றிப் பெரும் புகழ் அடைந்தார். சிவப்ரகாசஸ்வாமிகள் பிரபுலிங்கலீலையும், நன்னெறியும், நீதி விளக்கமும் செய்தனர்.

ஆதிகாலத்தில் புலவர்களை ஆதரித்தவர்கள் சங்கத்தவர்கள். இக்காலத்திலுண்டான நூல்களெல்லாம் மனிதர்கள் இயல்பையும், இயற்கை யழகையும் பற்றிக் கூறுகின்றன. மத்யகாலத்தில் தமிழ் சிற்றரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தது. இக்காலத்தில் பௌத்தமதம் ஜைனமதம் இவ்விரண்டு மதங்களும் இந்தியாவில் பிரபலமாக இருந்ததால் தமிழ் காவியங்களில் பெரும்பான்மையாய் இவைகளின் சரித்திரங்களாகவே இருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் தமிழ் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் சில சிற்றரசர் முதலியவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தது. இக்காலத்து நூல்கள் சில தெய்வஸ்துதிகளாகவும், சில நீதி நூல்களாகவும் சில சமய சம்பந்தப்பட்டவைகளாயு மிருக்கின்றன.

"பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்னிருந்தபடி யிருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின் மலையாளமுந் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்று பலவாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே"

என்றபடி மனோன்மணியம் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது.

நமது தாய்பாஷையின் பெருமைக்கும் இதை விருத்திசெய்வதற்கு மிகவும் சிரத்தையும் தேக சிரமமும் எடுத்துக்கொண்டு தமிழ் நூல்கள் இறைக்குந்தருவா யிருந்தவற்றை யெல்லாம் மறுபடியும் உயிரடையச் செய்யும் நமது பிரம்மஸ்ரீ மஹா மஹோபாத்தியாயர் ஸ்வாமிநாதய்ய ரவர்கள் பெருமைக்கும் ஸ்ரீமான் களாளபாண்டித் துரைத்தேவர், பெத்தாச்சி செட்டியார், சேது பதிராஜா இவர்களது புகழுக்கும் அளவுண்டோ? தமிழின் பெருமையைக் கூறப்புகின் விரியும். ஆகையால் இதை இம்மட்டோடு நிறுத்தி மறுபிரசுரத்தில் இதைப்பற்றித் தெரிந்தவரையில் எழுதுவோம்.

கே. அனந்தாசாரி.

"அன்பு"

புருடன் புருடனிமீது ஏற்படும் அன்பைக் காதல் என்றும், சிநேகன்மீது ஏற்படும் அன்பை நேசமென்றும், ஏழைகள்மீது காட்டும் அன்பை கிருபாநோக்கமென்றும், பட்சி மிருகங்களின்மீதுண்டாகும் அன்பை ஜீவகாருண்யமென்றும், கடவுளிடம் செலுத்தும் அன்பை பக்தியென்றும் இன்னும் பற்பல விதமாய் அன்பின் மாட்சி விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தூய்மையான நல்ல எண்ணத்துடன் பொறுமையாகவும், இரக்கத்துட

33 6810

னும், சுயநயமற்று சாந்தத்துடன் தன்னையடக்கி யிருப்பதே அன்பு என்று சொல்லப்படும்.

எவன் சகல பொருள்களிடத்தும் ஸமதிருஷ்டியுடையவனா யிருக்கிறானோ, அவன் ஞானியாய் மோட்சவீட்டை யடைகிறான்.

“நீ என்னிடத்து மனதையுடையவனாய் அனன்னிய பக்தியுடையவனாய் (அன்னியமாகாத அன்புடையவனாய்) என்னை வணங்கவேண்டும். அவ்விதம் செய்தால் என் ஆப்த நண்பனாகிறாய். அப்பொழுது சுய நலத்தைத் துறக்கிறாய். எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறாய். அருச்சுனா! உன்னிடமுள்ள நான் என்ற அஹங்காரத்தை நீக்கி சகல ஜீவர்களிடத்தும் அன்பைச் செலுத்துவாயாக” என்று ஸ்ரீ கண்ணன் பார்த்தனுக் கருளியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீமான் புத்தர் அன்பை ஆபரணமாய் பூண்டதாலல்லவா அவருடைய மதம் இன்றைக்கும் அழியாத குன்றின்மீதிட்ட தீபம்போன்று பிரகாசிக்கிறது. அன்பே கடவுள் என்றும், மற்று கடவுள் வேறு இல்லையென்றும் அருளியிருக்கிறார். புத்தர்கொள்கை உண்மையாக 5-கண்டங்களிலும் பரவியிருந்தால் ஆடு, மாடு, கோழி, மீன் முதலியவைகளுக்கு ஆபத்தே வாராது. கிரிமினல், சிவில் விவகாரங்கள் இராது. ஹோம் ரூல் வேணும் வேண்டாம், பிராமணர் பிராமணரல்லாத கக்ஷிகள் முதலிய பேதமும் கிளம்பியிராது. நம் தாய்நாடு ஏழ்மை; கிலேசமிராது; ஐரோப்பாவில் கொடும் போரும் நடைபெறாது. இவைகளுக்கெல்லாம் அன்பில்லாக் குறைவே காரணம்

கடவுளிடத்தோ, மனிதரிடத்தோ, பெண்டாட்டி பிள்ளைகளிடத்தோ, மிருகங்களிடத்தோ, பட்சிகளிடத்தோ, இன்னும் மற்றெந்த ஜீவர்களிடத்தோ ஒருவனுக்கு அன்பு ஏற்படுவது கண்டிலம். ஸ்ரீமான் புத்தர், சிபி சக்கிரவர்த்தி, ராமானுஜர், சங்கரர், மாத்வர், ஆகிய மதாச்சாரியர்கள் முதலிய இவர்கள் எல்லா ஜீவர்களிடத்தும் அன்பைக் காட்டியதினாலல்லவா இன்றும் இப்புண்ணியபூமியில் அவர்களைப்புகழ்ந்து கொண்டாடி வணங்கிவருகிறார்கள். தற்போது ஒருவன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளின்மீது அன்பைச்செலுத்தி, அல்லும் பகலும் உழைத்து பொய் பித்தலாட்டம்செய்து காசுசம்பாதிப்பதே தொழிலாய்க்கொண்டிருக்கிறான். ஒருவன் மண்பெண்ணும் பாசத்தில் கட்டுண்டு, ஸ்திரீகளைக் கற்பழித்தல், மதுபானம் குடித்தல் சூதாடல் பொய்சாட்சி சொல்லல், கொலை செய்தல் முதலிய பஞ்சமகாபாதகங்களைச் செய்கிறான். ஒருவன்பட்சியை அன்புடன் வளர்க்கிறான்; அப்பட்சியைக்கொண்டு மற்ற பட்சிகளைப் பிடித்து தின்கிறான். நாய், ஆடு, மாடு, கோழி, பன்றி, முதலிய மிருகங்களின்மீது பெரும்பாலாக ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் சுயகாரியத்துடன் அன்பு காட்டுகிறான் என்பது எல்லோருக்கும் பட்டப்பகலாய்த் தெரியும். கடவுள்மீது பக்தியுள்ளவர்கள் என்று கருதப்படுவோர்கள் பலவித கோட்பாடுகளுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆண்டிகள், பரதேசிகள், சன்யாசிகள், கோவில் அர்ச்சகர்கள், தாசர்கள், பக்தர்கள், போதகாசிரியர்கள், உபதேசியார்கள் முதலிய இவர்களிடம் பொருந்திய அன்பு பெரும்பாலாய் ஏதாவது சுயகாரியத்தைப்பற்றிய அன்பா யிருக்குமேயன்றி, சுயநலங் கருதா அன்பைக் காண்பது கடினம். அநேகமாக இவர்களிடம் குதர்க்கம்பேசல், புன்மொழி, நிந்தித்தல், புறங்கூறல், சோம்பல், மீதூண்விரும்புவது, காமம், அஹங்காரம், வீண்பெருமை முதலிய துர்ச்செய்கைகளில் ஏதாவதொன்று இல்லாமலிருப்பது அருமை. மேலே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் துர்ச்செயல்களில் ஏதாவது ஒன்றைக்கடைப்பிடித்து நடக்கும் மானிடர்களே உலகத்தில் பெரும்பாலாய்க் காணப்படுவார்கள்.

அன்பு என்பது சற்றேனும் உலகத்திலில்லாவிட்டால் பெண்சாதி பிள்ளைகள், சுற்றத்தார், உறவின்முறையார், பட்சி, மிருகங்கள், ஊர்வன, முதலியவை ஏது? எந்தவிதத்திலோ ஒவ்வொருவரிடமும் ஏதோ ஒருவித சிறியஅன்பு (அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஆசையென்னும் பாசபந்தம்) இருப்பதால் இவ்வுலகம் இந்த மட்டிலாவ திருக்கிறது.

ஸ்ரீமான் புத்தர் கண்டதும் அன்பு, அறிந்ததும் அன்பு, அனுபவித்ததும் அன்பு, அவர் போதித்ததும் ஸ்தாபனம் செய்ததும் அன்பு. "அரும்பொனே மணியே யென்னன்பே யென்னன்பான வறிவே * *" என்று தாயுமானவரும், "முன்பு பின்பின்றி மூவுலகத்திலும் அன்பினல்லதோர் ஆக்கமுண்டாகுமோ" என்றும், "அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்—கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு" என்று திருவள்ளுவரும், "அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார், அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தியாரும் அறிந்தபின், அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே" என்று சிவவாக்கியரும் பாடி யாடி யுணார்கள். 'என்னையும் என்வாக்கியத்தையும் நம்பினால் என் பிதாவை அன்புடன் நேசித்தவனாகிறான்" என்று கிறிஸ்து சொல்லுகிறார், இவைகளால் எம்மதஸ்தருக்கும் அன்பே பிரதானமென்பது தெற்றென வெளியாகிறது.

சகோதர சகோதரிகளே! நீங்கள் உங்கள் ஆண்டவன்மீது காட்டும் பக்தியென்கிற அன்பையே உங்கள் காதலி சேய்களின்மீதும் காட்டுகிறீர்கள். அதே அன்பை உங்கள் பணியாளர், ஏழைமாந்தர்கள், கீழான உத்தியோகஸ்தர்கள், மிருகம், பட்சி, ஈசன் முதலானவர்கள்பேரில் காட்டுங்கள். ஒவ்வொரு மதமும் அன்பைப்பற்றியேதான் கோஷிக்கின்றது. அன்பையே ஆபரணமாய் அணியுங்கள். கடவுள் அந்த அன்பு என்னும் பக்தியாகிய வலையொன்றிற்கே அகப்படக்கூடியவர். "பக்திவலையிற் படுவோன் காண்க" என்றருளினர் மாணிக்கவாசகப்பெருமான். அந்த வலையில்மட்டுமே அகப்படுவோனெனின் அவன் அன்பே உருவாக வுடையவன் என்பது வெளிப்படை.

எஸ். அயோத்திராம்.

நித்தியவிதி, புண்ட்ரதாரணம்.

(456-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

காலையிலெழுந்து விதிப்படி ஸ்நானம்செய்து சுத்தமான இரண்டுவஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டபின் நெற்றியில் புண்ட்ரம் தரித்தல்வேண்டும். புண்ட்ரந்தரியாவிட்டால் எவ்வித கன்மங்களையும் செய்ய அருகர்களாகமாட்டோம். பிரேதகிருத்தியம் ஒன்றுதவிர மற்றைய கன்மங்களெல்லாம் புண்ட்ரந்தரித்துக்கொண்ட பின்னரே செய்யப்படல்வேண்டும். இதனால் புண்ட்ரந்தரிப்பதில் ஏதோ ஒரு விசேஷமிருக்கிறதென்று புத்திமான்களுக்கு நன்கு விளங்கும். ஆதலாலதைப்பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம்.

புண்ட்ரம் இருவகைப்படும். ஊர்த்துவபுண்ட்ரம், திரிபுண்ட்ரம் என்பனவே யவையாம். ஊர்த்துவபுண்ட்ரமென்பது மேல் நோக்காகத் தரிக்கப்படுவது. (ஊர்த்துவம் = மேல்நோக்கல்) "ஊர்த்துவகதியை விரும்புகிறவன் ஊர்த்துவபுண்ட்ரந் தரித்தல்வேண்டும்" என்று ஒருவாக்கியம் வேதத்தில் காணப்படுகிறது. இது திருமாலடியாரே தரித்துக்கொள்ளத்தக்கது. ஊர்த்துவ புண்ட்ரம் இதெற்குரிய பொருளும் இருவகையாம். இது நிறைவேறுபாட்டால்

கொள்ளப்படுவது. அவற்றிலொன்று பொன்மை நிறமுடையது. மற்றொன்று வெண்ணிறமுடையது. இரண்டும் ஒருவகையான மண்ணேயாம். வெண் சந்தனம் செஞ்சந்தன மென்பவற்றாலும் தரித்துக்கொள்வாருமுளர். இவற்றுக்குச் சரியான ஆதாரங்களில்லை ஆயினும் அனுஷ்டானத்தில் உள்ளன. சிஷ்டர்களாலும் ஆசரிக்கப்படுகின்றன. சில ஸ்மிருதிகள் சந்தனமிட விதிக்கின்றனவாதலால் அதுவு மொப்பத்தக்கதேயாம்.

நிற்க, கோபீசந்தனத்தாலும் வெண் திருமண்ணாலும் இடப்படும் ஊர்த்துவ புண்ட்ரங்களுள் கோபிசந்தன மென்னும் வேதத்தில் கூறப்பட்டது. ஊர்த்துவ கதியாகிய மோட்சத்தை விரும்புகிறவன் ஊர்த்துவபுண்ட்ர மிடுகவென விதித்தமையால் என்க. கோபீமண் பொன்னிறமுள்ளது. அதற்குப் பிரமதேவனே தெய்வம். குணம் ரஜோகுணம். புருவமத்தியிலிருந்து நெற்றியினிறுதிமட்டும் பட்டையாகவேனும், இடைவெளியிட்டேனும் தரிக்கவேண்டும். இப்படியிடுவதைத் திருமாலின் ஸ்ரீபாத கமலமென்பர் "சர்வேசுவரனுடைய திருமேனியி லுற்பவித்துச் சுதரிசன முத்திரைபெற்ற கோபீசந்தனம் என்னை நன்னெறியிற் செலுத்துக" என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு தரிக்கவேண்டுமென்று வாசுதேவோபநிஷதம் கூறியது. இதனைக் கோவிந்தன் திருவடிகளாகக் கருதித் தரித்திடலால் அதை நினைக்கும்போதும் காணும்போதும் அத்திருவடி மனதில்தோன்றும். மார்பு புஜங்களிலும் தரிப்பதுண்டு. ஈசன் திருவடிகளால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்ற சரீரம் பரிசுத்தமாகும் என்பது ஊர்த்துவபுண்ட்ரமணிதலின் கருத்து. வெண்திருமண் புண்ட்ரம் எந்த வைதிக நூலிலும் விதிக்கப்படவில்லை. பாஞ்சராத்திரம் வைகானசமென்னும் ஆகமங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகமங்களும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தமில் இன்பவீடடையும் மார்க்கத்தையே போதிக்க வெழுந்தனவாதலால் அவற்றின் உபதேசங்களையும் கைக்கொள்ளவேண்டியதே, வைணவசமயாசாரியார்கள் மேற்குறித்த ஆகம வழிகொண்டு ஸ்தாபித்திருப்பதினால் அதுவும் பயனளியாமற் போகாது என்பதே யெமது துணிபு.

இனிப் புண்ட்ரங்களிடுவதின் பயனை வைத்தியம் முதலிய பிரத்தியட்சாதாரம்கொண்டு பரிசோதிப்பதே நன்று. புருவமத்தியஸ்தானம், ஞானஸ்தானம், ஆன்மஸ்தானமென்று புகழப்படும். அவ்விடத்தில் ஆன்மா முப்பத்தாறு கருவிகளுடன் வசிக்கும். அதுவே ஜாக்கிரம் எனப்படும். ஜாக்கிரஸ்தானமே ஞானஸ்தானமுமாம். அவ்விடத்து இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனை என்கிற மூன்று நாடிகளும் கூடும் சந்தியுண்டு. இடைகலை பிங்கலை வழியே சுவாசமியங்குமென்பது யாவருமறிந்த விஷயம். சுவாசமியங்கும் வேகத்தால் வெளியேறும் சில அம்சங்கள் ஆவிவடிவாய் அந்த சந்திஸ்தானத்தை யடையும். அது கட்டுப்படத் தங்கினால் ஞானஸ்தானம் மலினமடையும். மலினமடையவே அதிசூட்சுமமான பிரமப்பொருளை அகக்கண்கொண்டு தரிசிப்பது அசாத்தியமாம். தியானம் ஜபதபங்களெல்லாம் அந்தப் புருவமத்திய ஸ்தானத்தையே நோக்கிச் செய்யப்படும். அவ்விடம் அசுத்தப்பட்டு மலினமாயிருள் அடையப்பெறின் ஒளிவடிவமான பிரமப்பொருள் தோன்றாதாம். புண்ட்ரமாவது ஊர்த்துவ புண்ட்ரமாவது தரித்தால் அது அவ்வசுத்தமலத்தை விலக்கிச் சுத்தப்படுத்தும். அதுகாரணமாகவே புண்ட்ரந்தரிக்க விதித்தனரென்க. மண் அசுத்தத்தை விலக்குந் தன்மையுடையதாயினும் சூரிய உஷ்ணத்தை அவாவிப் பற்றும் இயற்கையிலேயே காரமுடைய மண் 'சூரிய உஷ்ணத்துடன் கலக்கும்போது அதிக சக்திபெற்று அதிகமான சத்தை அவ்விடத்தினின்று சோஷித்திடும். வெண் திருமண் கோபீசந்தனத்தைவிட அதிகக்காரமுடையது. அதனாலேதான்

வைதிகநூல்கள் அதை யங்கீகரிக்கவில்லை. கண் முதலிய விடங்களில் நீர் கோர்த்துக்கொண்டு வியாதியுண்டானால் வெள்ளைமண்ணை அவ்விடத்துப் பூச அந்நீர் விலகுமென்று வைத்தியநூல்களிற் கூறப்பட்டதனாலும். அது இடப்பட்ட இடத்தில் தோலினியற்கைமாறி வெண்மைநிறம் காணப்படுதலாலும் வெண்மண் அதிக காரமுடையதென்பது புலப்படும். இவ்வூர்த்துவ புண்டரம் பலவகையாகத் தரிக்கப்படுதலால் தத்தம் வருணம் குலம் இவற்றின் ஆசாரம் பற்றியும், உபதேசக்கிரமத்தை யனுசரித்தும் தரித்துக்கொள்ள வேண்டுவதே முறையாம். இவ்வாறு தரித்துக்கொண்டபின் எவ்வகைப்பட்ட வைதிககன்மங்களையும் செய்ய அருகனாகிறான் என்று உண்மைநூல்கள் கூறுகின்றன. சிஷ்டாசாரமுங் காணப்படுகின்றது.

இனி திரிபுண்டரத்தைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம். இது சிவபெருமான் அடியார்களால் தரிக்கப்படுவது. இதில் வேற்றுமை யாதுமில்லை. எல்லாரும் ஒரேவிதமாகத் தரிக்கின்றனர். திரியக் புண்டரம் என்றபாலது திரிபுண்டரமென மருவிற்று. குறுக்காக இடப்படுவதால் இப்பெயர் கூறப்பட்டது. இது நீறு என்னும் பஸ்மத்தாலிடப்படுவது. இந்தத் திருநீற்றை வேதம் எட்டு உபநிஷதங்களால்புகழ்ந்து அதை உண்டாக்கும்முறை, அதற்குப் பெயர், அப்பெயர்களுக்குக் காரணம், அதனாலுண்டாகும்பலன், அதைத் தரிக்கத்தகுந்த அதிகாரிகள் எல்லாவற்றையும் விரித்துக்கூறியது. ஜாபால உபநிடதமானது விபூதி, பஸ்பம், பஸிதம், க்ஷாரம், ரக்ஷை யென்று திருநீற்றுக்கு ஐந்துபெயர்கள் கூறிற்று. ஐசுவரியத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதால் விபூதி, சரீரத்தில் மலரூபமாய் அமைந்திருக்கும் பாபகன்மங்களை ஒழிப்பதால் பஸ்பம், மறைந்திருக்கும் பரம்பொருளை விளக்கிக்காட்டுவதால் பஸிதம், ஆபத்துக்களை நீக்குவதால் க்ஷாரம், பூதப்பிரேத பிசாசங்களையும், அபஸ்மாராதி மஹாரோகங்களையும் விலக்கிக் காப்பாற்றுவதால் ரக்ஷை யென்று ஜாபாலோபநிஷதம் காரணங்களோடு ஐந்துபெயர்கள் கூறிற்று. இத்தகைய திருநீற்றை எக்காலமும் தரிக்க வேண்டுமென்றும், நீராடியவுடனே அவசியந்தரிக்கவேண்டுமென்றும் உண்மைநூல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வண்ணந் தரித்தல் திருநீற்றுக்கும் திருமண்காப்புக்கும்பொது. நீராடியவுடன் தரித்தால் முன் ஸ்நான விசேடத்தில் கூறியவாறு உள்ளிருந்து மேலெழும் ஆவி ரூபமான மலத்தை அது அபகரிக்கும். மல அபகரித்தலே புண்டரங்களினாலாகும் பெரும்பயன். ஜீவான்மாக்கள் செய்யும் பாபகர்மங்கள் காலாந்தரத்தில் தடித்து மலரூபமாய்ச் சரீரத்திலமையும். நாளடைவில் அது சூக்ஷும சரீரத்தையும் பற்றும். இதே பூர்வகர்மம் என்று கூறப்படுவது. இந்த மலத்தை யொழித்தற்கே புண்டரங்களிடவேண்டு மென்பது கூறியது. கர்ம விசேடங்கூறு மிடத்து இது விரிக்கப்படு மாதலால் இதனை யிம்மட்டோடே நிறுத்துகின்றோம். சில பாபகர்மங்களுக்கும் வியாதிகளுக்கும் இதைப் பிராயச்சித்தமாக நூல்கள் விதித்திருக்கின்றன. அதாவது "கபத்தால் வருந்துகிறவன் ஒருமாதம் திருமண்ணைத் தரித்து, பிறகு சாந்திராயண விரதமிருந்து சில இரத்தினத்தைத் தானஞ்செய்தால் அந்த வியாதி தீரும்" என்றும் "அபஸ் மாரரோகமுள்ளவனும் மஹாபாவியா யிருப்பவனும் பன்னிரண்டு வருஷம் உடல் முழுதும் திருநீறு பூசிக்கொண்டு விரதமிருந்தால் அவை நீங்கும்" என்றும் கூறியிருக்கின்றது. இதனால் சரீரத்தில் மலரூபமாய் நிற்கும் பாபத்தைப் போக்கும் சக்தியின் யுண்மை புலப்பட்டது. ஜபதபாதிகளைப் பாபரிஹரணப் பரிகத்தனுய்ச் செய்யவேண்டு மென்று விதி யிருப்பதினால், எல்லாரும் தத்தம் மதகுல ஆசாரங்களுக்குத் தக்கபடி புண்டரதாரணம் செய்து கொள்வது அவசியமாயிற்று.

37

SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

இனி திரிபுண்டரத்துக் குரிய திருநீறு இலக்ஷிய முடைய தென்பதைப் பதார்த்த குணங்களைக் கொண்டு ஆராய்வோம். பசுவின் சாணம், கோமயம், நெய், பால், தயிர் முதலியவற்றால் உண்டாக்கப்படுவது. நெய் பால் முதலிய வற்றின் தன்மை யெல்லாருக்குந் தெரியும்.

" ஆவினது சாணம் அடிபடுவீக்கம் மூத்திரம்
தாவி வருகிருமி சார்ந்தகபம்—மேவுசுரம்
தங்குதா கம்போக்குஞ் சாற்றின்மெய்ச் சுத்தியப்பால்
தெங்கின் பாலுக்கொக்குஞ் செப்பு.
விடபாண்டு சோகை பலவீக்கஞ் சகல
விடமுதிர மாலையென மெத்தப்—புடவிதனிற்
பேசலக்க ணோடுதந்தப் பீடையும கன்றிடுமே
கோசலத்தா லாரணங்கே கூறு "

என்றதனால் சரீரத்தி லுண்டாகும் பலவிதமான நோய்களையுந் தீர்க்கும். கோமூத்திரம் காய்ச்சின இரும்பைத் தூளாக்கும். ஸ்தூல ரோகங்களைத் தீர்க்கும். ஆதலால் இவ்வைந்து பொருள்களையும் சேர்த்துப் பிசைந்துருட்டிக் காய வைத்தபின் நெற்பதரிலிட்டுத் தீவைத்துப் பஸ்மமாக்கப்படும். பஸ்மமானது காற்று, நெருப்பு, நீர் முதலியவற்றாலும் தன்னாற்றல் கெடாது நிலைபெறும். மந்திரவாதிகளுக்கும் யோகிகளுக்கும் திருநீறே பிராணாதாரமாயுள்ளது. பூதப் பிரேத பைசாசக் காணங்களைத் துறத்தவும், பாம்பு தேள்முதலியவற்றின் விஷங்களை நீக்கவும், வியாதிகளைப் போக்கவும் உபயோகப் படுத்துவது பிரத்தியட்சமும் பிரசித்தமு மானது. நீரினால் தலைவலியுண்டானவர்கள் சாம்பலைமூட்டை யாகக்கட்டித் தலையணையாக உபயோகப்படுத்தினால் அந்நீரை யிழுக்கும். கட்டியான சாம்பலை நீரில் தோய்த்தால் தன் சக்தி யளவு நீரை யிழுத்துக்கொள்ளும். இதனால் நீர் முதலிய வற்றைக்கிரகிக்கும் சக்தி பஸ்மத்துக்குண்டென்று நன்கு புலப்படுகிறது. அப்படியே சரீரத்தினுள்ளும் அதிக சூக்குமமாகப் பிரவேசித்துத் துர்நீரையிழுக்கும். உஷ்ணத்தை யுண்டாக்கிப் பிராணாக்கினியை விருத்தியாக்கும். இதனாலேதான் தண்ணீரில் ஸ்நானம் பண்ணச் சக்தி யில்லாதவன் ஆக்கினேய ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்று ஸ்மிருதிகள் விதித்தன. வைத்திய நூல்களிலும் கூறியதன்றி ஆக்கினேயஸ்நானமாவது சர்வாங்கமும் திருநீற்றைப் பூசிக்கொள்ளுதலே யாம். இந்த உண்மையினாலேயே யோகிகளிற் சிலர் சர்வாங்கமும் விபூதியைத் தரித்துக்கொள்கின்றனர். அது நாளடைவில் சூட்சும மலமான பாபத்தையும் தொலைக்கும். இப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள விபூதியை ஸ்நானஞ்செய்தவுடன் மேலே உத்தூளனம் செய்துகொண்டு அதன் மேலே திரிபுண்டரந்தரித்தால் அவன் பரிசுத்தனாய் ஜபதபாதிகளுக்கு யோக்கியவானாகிறானென்பது கொண்டே புண்டரம் தரியாமல் ஜபாதிகள் செய்யக் கூடாதென எல்லா நூல்களும் கூறுகின்றன. விரிவஞ்சிச் சுருக்கிக் கூறினோம்.

சிவானந்தநாதா யோகீஸ்வரர்.

குற்றங் கண்டித்தல்

மனித தேகத்தையுடைய ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதாவது சில குற்றங்கள் இயல்பாய் இல்லாமலில்லை. சில வீணர்கள், அயலார் மாட்டுள்ள அற்ப குற்றங்களைக் கவனித்து அதைப் பிதற்றிப் புறங்கூறி மகிழாநிற்பர்.

" மீதெடுத்த வஞ்சாதி வெகுளிசெய்தல் பிறர்பெருங்
கோதெடுத் துரைத்தனன்பு கொண்டயிர்த்தல் கொடியவெஞ்

குதெடுத்து விழைதனுற்ற குன்பிழைத்த லின்னவே
நீதெடுத்த நுலின்முன்பு நீயவென்று செப்பினர்."

என்னும் வில்லிபாரதச் செய்யுளை அறியமாட்டார்கள். ஆகையால் இவர்களை அறிவாளிகள் நீயவரென்று நிந்திப்பர். இதல்லாமல் ஒருவன் பிரமாதமான குற்றத்தைத் தன் மாட்டுத்தானே கொண்டு நிற்கும்பொழுது, அவன் மேற் பரிந்து சில குணசீலர்கள் அதைக் கண்டிப்பது ஒரு சிறிதாவது குற்றமாகவே மாட்டாது. கொலையஞ்சாப் பாதகனொருவனிடத்தி லிருக்குங் கொலைக்குற்றத்தைக் கண்டிக்க நேர்ந்தபொழுது, "கொலையே பாவங்களுக்கெல்லாம் முதலாவதாய் நிற்பது; அது ஒரு மனிதனை மிருகமாக்குவது; நரகத்தில் அதிக வாழ்த்திலிருக்கும் ராஜ நரகங்களாகிய ரௌரவாதி நரகங்களில் வீழ்த்துவது" என்று இன்னோரன்ன சாதுரிய வசனங்களினால், ஒருவன் பெயரைச் சுட்டாது அவன் மனத்திலுறுத்தத்தக்க விதமாகச் சொல்லுவது விவேகமாகும். இப்படி யறிவியாது "ஓ நீ கொலைபாதகன்" என்று நேரில் அவன் செவிகளில் வீழச் செய்வது, முன் சொல்லியபடி சொல்வதுபோல் அவன் குற்றத்தைக் கெடுக்கத்தக்க வன்மை பெறுவதோடு, குற்றமுள்ளவன் சொன்னவன் மாட்டுச் சீற்றத்தைக்கொண்டு தன் குற்றத்தைப் பெருக்குவதற்கு மேதுவாயிருக்கும். குற்றமுடையவன் தன் குற்றத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவன் மாட்டு "ஓ இவன் என் பெயரைப் பகிரங்கப்படுத்தாது என்னிடத்திலிருக்குங் குற்றத்தை யறிந்தும் அறியாதவன்போல் அக்குற்றத்தைப் பொதுவகையாலெடுத்து எவ்வளவு மரியாதையாய்க் கண்டித்தான், இவனிடத்திலுள்ள மனுஷீகத்தன்மை எவ்வளவு மனறத்தானது" என்று அவன் மாட்டு நல்லெண்ணங் கொள்ளாது. 'பலே இவனாவது என்னைச் சுட்டிப் பேசுவதாவது!! தருணத்தில் இவன் தலையைக் கிள்ளவேண்டும்' என்று சித்தத்தில் இறுக்கொண்டு இதனுடன் காத்திருப்பது இலகுவில் நன்னெறிக்கு வரவேமாட்டாத முழு மௌட்டிகர்களின் தன்மையாமென்க. துரியோதனன், தனது ராஜ சபையில் பாஞ்சாலியை வருவித்து நீதிக்கு மாறான முறைகேடுகள் அவளுக்கிழைத்த சமயம், அச்சல்லாள், "ஐயகோ. இப்பேரவையின்கணுள்ள அரசரே, இச்செயல் முறையோ" வென்றிரங்கியபொழுது, அத்துரியோதனனாகிய துஷ்டனைத் தலைவனாவுடைய அரச சபையிலுள்ள அரசர் கூட்டம் அன்னவன் கொடுமைக்கஞ்சி ஊமர்கள் போன்றிருந்த காலை, அவ்வரச சபையிலுள்ளாரனைவரினும் ஆண்டிலிளையவனும் அறிவிற்பெரியனும் வாய்மைக் கடலன் போன்றவனுமாகிய விகர்ணன், எமமண்ணன் அங்கர்கோன் முதலாகிய இவர்கள் செயல் பெரிதுங் குற்றமுடைத்தன்றோ வெனக் கண்டித்தனன். இவன் கூறிய மாண்மொழியினைத் தக்கதென்றனர் சபையோர். தங்கள் குற்றத்தைக் கூறிய சொல் உடனே கன்னனின் செவியில் நாராசம்போற் பாய்ந்தது. அவன் உடனே,

"இருக்கின்ற தாணிபரி னின்னறிவா லுயர்ந்தனையோ? விராசநீதி
குருக்கொண்டு முதிர்ந்தனையோ? கிளையொழிக்தால் வழக்கொருவர் குறிப்பா
[ற்றோ
மருக்கொண்ட தொடை முடியாய்! மொழிகென நின்னுடன் கேட்கவந்தா
ருண்டோ?
வுரைக்கும்போ தெவருடனு முணர்ந்தன்றோ வுரைப்பது"

என்று உருத்தனன். இப்படித் தன்மாட்டுள்ள குற்றத்தைக் கூறிய விகர்ணன் மாட்டுக்கடுங் கோபங்கொண்ட கன்னனைப் போன்றோர் குற்றநீங்கிக் குணம்

பொருந்துவதெப்படி? தன்னிடத்துள்ள குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்பவனன்றோ குணமடைவான்.

எமது தரமென்ன? இவனென்ன? இவனாவது நமக்குக் குற்றங் கூறிக் கண்டிக்க வருவதாவது என்று தன் மாட்டுள்ள குற்றத்தைக் கண்ட போதும், ஒருவர் எமக்கும் புத்திசொல்லவோ? நாமதைக் கேட்கவோ? என்னும் அகங்காரத்தினாலழிபவர், நன்னெறிப்பட எத்தனைப் பெருங்காலஞ் செல்லுமென்னுங் கணிதம் எவ்வளவு கடினமானது.

சிலர் ஒருவரிடத்திலுள்ள குற்றங்களைக் கண்டிக்கப் பயங்கொள்வர். வேண்டும்போதன்றி வீணில் அயலார் மாட்டுக் குற்றங்கண்டித்த லென்னுங் குணங்கூடாதென்று முன்னமே மொழிந்தாயிற்று. ஒருவரிடத்திலுள்ள குற்றம் தமக்காவது பிறர்க்காவது பிழை பயக்குமெனக் கண்டால் அப்பொழுதும் மௌனமாயிருக்குங் குணம் மனித தருமத்திற்கு விரோதமானதாகும். எத்தனைப் பெரும் வல்லமை படைத்தவர் மாட்டும், அவர் செயல் உலகிற்குப் பிழையாமெனக் கண்டால், அவர் செயற்குற்றங் கண்டிக்கும் வல்லமை மனிதனுக்கு உரிமையாயுள்ளது. பாஞ்சாலி முறையோவென்று வினவியபொழுது, மந்தாகினியாண் மைந்தன், (கங்கையின் புத்திரன் அதாவது பீஷ்மர்) அவள் முறைப்பாட்டை அரச சபைக்குச் சொல்லும் வண்ணஞ்செய்தது. அவ்வவையின் கண்ணுள்ளார் யாரும் மன்னர் மன்னனுக்கு மடங்கியவர்களே யாயினும், அவர்கள் அதனாற் பயங்கொள்ளாது அவன் செயல் குற்றமுடைத்தென்று கூறுவது அவ்வரசர்களுக்குக் கடமையென்பதை யுணர்ந்தேயா மென்க. அச்சபையின் கண்ணுள்ள அரசர்கள் அவன் குற்றத்தைக் கண்டியாதொழிந்தது அவர்கள் தங்கடமையில் தவறியதாகும். இதைக்கண்ட விகர்ணன்,

'முறையோ வென்றென் றவனிதல முழுது முடையான் முடித்தேவி
யிறையோ டழிந்து வினவவுநீர் நினைவுற் றிருந்தீர் நினைவற்றே
விறையோன் முனியுமென நினைந்தோ விருந்தா லுறுதியெடுத் தியம்பல்
குறையோ கண்கண்டது நாளுங் குலத்துப் பிறந்தோர் கூறாரோ.'

"தன்னே ரில்லா நெறித்தருமன் றனைவென் றுரைக்கத் தக்கவெல்லா
முன்னே தோற்றுத் தங்களையு முறையே தோற்று முடிவுற்றான்
சொன்னே ருரைக்குத் தான்பிறர்க்குத் தொண்டாய் விட்டுச் சுரிகுழலைப்
பின்னே தோற்க வுரிமையினாற் பெறுமோ வென்று பேசீரோ."

என்று தன் தமயன் குற்றத்தைக் கண்டித்ததோடமையாது அவ்வரசர் குழாங்கொண்ட மௌனநிலைக் குற்றத்தையுங் கண்டித்த திறம் எவ்வளவு வியக்கற்பாலது.

சிலர் தம்மாற்றலில் அகங்காரங்கொண்டு, அறிவுள்ளார் குற்றச் செயல்களைக் காட்டிக் கண்டித்து உறுதி கூறினும், தம்மகங்காரத்தினால் அதனைப் பெரிது மசட்டை செய்து கெடுவர். கன்னன் பார்த்தனைக் கொல்லவேண்டித் தன்னிடத்திலுள்ள தப்பாமற் கொல்லத்தக்க ஆசுகவாளியை அருச்சுனன் சிரசிற்கிலக்காக எவுஞ்சமயத்தில், அவன் தேரிலிருந்த சல்லியன், "இதை நீ மார்பிலெய்; அருச்சுனன் சாரதியாகிய கண்ணன் மிகுந்த மாயமுள்ளவன்." என்று சில உறுதி கூறினன். இவன் கூறிய உறுதிமொழியை அகங்காரியாகிய அங்கதேசாதிபதி பொருட்படுத்தாது, தன் கடைசிப் பிரயத்தனத்தில் தவறி இழிவெய்தி யடங்கிய சரிதம், கர்வம் பொருந்தித் தங்குற்றத்தைச் சட்டை செய்யாதவர்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

மே. பா. நடராஜன், மேலைப்புலோலி.

மாணவர் பக்கம்

நல்லொழுக்கம்.

(1) பிராமணர், சித்திபெற்ற பெரியோர்கள், ஆசாரியர் இவர்களைப் பூசித்துவரவேண்டும். இரண்டு காலங்களிலும், சந்தியை வணங்கவேண்டும். எப்போதும் நல்ல வஸ்திரங்களையும், நல்வாசனை யுள்ள புட்பங்களையும் சூடிக்கொள்ளவேண்டும். கொஞ்சமாகிலும் பிறர்பொருளை அபகரித்தலும், ஒருவர்க்குப் பிரியமில்லாத பேச்சுக்களைப் பேசுவதும், பொய்யான வார்த்தைகளையும், பிறர் குற்றங்களையும் எடுத்துச் சொல்வது கூடாது.

(2) அயலான் மனைவியை விரும்புகிறவன், விபசாரியைச் சேர்ந்தவன், வெள்ளாட்டியைக் கொண்டவன், அற்பன், பொய்யன், மிகவுஞ் செலவு செய்பவன், வஞ்சகன், இப்படிப்பட்ட வர்களோடு சிநேகம் செய்யலாகாது. வாய் மூடிக்கொள்ளாமல் கொட்டாவி விடுவதும், பெருமூச்செறிவதும, விட்டு ஒழிக்கவேண்டும். கைக்கலிட்டு சிரிப்பதையும், ஓசையுடன் அபானவாயு விடுவதையும், நகங்களைக் கடிப்பதையும், துரும்பைக் கிள்ளிக்கொண்டிருப்பதையும், மீசையைக் கடிப்பதையும் உதட்டைச் சசக்கிக்கொண்டிருப்பதையும், செய்யாதிருக்கவேண்டும். அம்மண மாயிருக்கும் பெண்பிள்ளையையும், உதயகாலம் சூரியனையும், பார்க்கவே கூடாது. பூசிக்கத் தக்கவர், ஆசிரியர், பிராமணர், சோதிகன், இவற்றின் நிழலைக் கடக்கலாகாது. அம்மணமாயிருந்து கொண்டு, குளித்தல், தூங்குதல், ஆசமனஞ் செய்தல், தேவபூசைசெய்தல், முதலானதும் ஆசரிக்கவேண்டாம். ஆசமனநித்திரியைகள், ஜபம் முதலியவைகளை ஒற்றை வஸ்திரத்தோடுஞ் செய்யவேண்டாம். ஒருவர் பகையினாலேயே நஷ்டம் வந்தாலும் சகித்துக் கொள்ளலாமே யல்லாமல், அதனால் வரும் பாபத்தைக் கைக்கொள்ளலாகாது.

ஸ்நானம் செய்தவுடன் உலர்ந்த வஸ்திரத்தினாலே உடம்பைத் துடைக்கவேண்டும். அல்லாமல் கையினால் துடைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. பிறர்மேல் நீர் தெரிக்கும்படி மயிரை உதரலாகாது. நின்றுகொண்டு ஆசமனாதிகள் செய்யலாகாது. இரண்டு பாதங்களை ஒன்றோடொன்று தேய்த்துக்கொள்ளவுங்கூடாது. பெரியோர்களுக்கெதிரில் பாதத்தை நீட்டவும் கூடாது. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, தண்ணீர், காற்று, பெரியோர் இவர்களுக்கு எதிரில் காரியுமிழ்வதும், மலமூத்திரங்க ளிடுவதும் கூடாது. வழியில் கோழை, மலம், மூத்திரம், உதிரம் இப்படிப்பட்டவைகளை மதித்துப்போகவேண்டாம். அப்படித்தெரியாமல் மிதித்துக்கொண்டால் உடனே கால்களைக் கழுவிக்கொள்ளவேண்டும்.

(4) போசனாதி காலங்களிலும், ஜபஹோமார்ச் சனகாலங்களிலும், சபைக் கூட்டங்களிலும், கோழை யுமிழ்தல், மூக்குச்சிந்தல் முதலான செய்கைகளைச் செய்யலாகாது. பெண்டிர்களை அவமதிக்கவும் ஆகாது. அவர்களிடத்தில் கண்மூடித்தனமாய் நம்பிக்கையும் வைக்கலாகாது. வேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவரான சான்றோரை அடுத்திருக்கவேண்டும். எவன் கோபித்தவர்களைச் சமானப்படுத்துகிறதும் யாரிடத்தும் மாச்சரியமில்லாமல் சகலருக்கும் உறவினன்போலுமிருப்பவனும், பயப்பட்டவர்களுக்குத் தேறுதல்சொல்லுகிறதுமாய்ச் சாதுவாய் இருக்கிறானோ அப்படிப்பட்டவனுக்குச் சொர்க்கமும் அற்ப பலமென்றே சொல்லல் வேண்டும். தனக்குத் துரோகம் செய்தவனிடத்திலேயும், துரோக சிந்தனையில்லாமலும், தன்னை வைதவனிடத்திலும் பிரியமாய்ப் பேசுகிறவனுமாய் யாவரிடத்தும் கருணை யென்கிற சற்குணத்தினாலே மனவுருக்கத்தோடு எவன்

இருப்பானே அவனுக்கு மோக்ஷமானது கையினிடத்திலேயே இருக்கின்றது. எவர்கள் காமக்குரோத லோபாதிகளுக்கு உட்படாதவர்களாய் நல் லொழுக்கத்தில் நின்றிருக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய சத்தியப் பிரபாவத்தினாலேதான் பூமி நிலைபெற்றிருக்கின்றது. சுருக்கிச் சொல்லுங்கால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் எது பிராணிகளுக்கு நன்மையுண்டாக்கத் தக்கதோ அப்படிப்பட்ட காரியத்தையே மனோ வாக்கு காயமென்கிற மூன்று காரணங்களினாலுஞ் செய்து வரவேண்டுமென்பது நமது ஆன்றோர் கட்டளை.

S. V. பழனியப்பன், போர்டு பாடசாலை,
மொடக்குறிச்சி, ஈரோடு தாலுகா.

பெரியோரை வழிபடல்

1. தாய், தகப்பன், தமையன், தமக்கை, பாட்டன், பாட்டி, மாமன், உபாத்தியாயர், குரு முதலாகிய இவர்களைப்போன்ற பெரியோர்களை அச்சத்தோடும் அன்போடும் வழிபடல்வேண்டும்.

2. பெரியோ ரெதிரில் உயர்ந்த ஆசனத்தில் இருப்பதும், காலை நீட்டிக் கொண்டிருப்பதும், காலின்மேல் கால்போட்டுக்கொண் டிருப்பதும், சயனித்துக்கொண்டிருப்பதும், சிரிப்பதும், எதிர்த்துப்பேசுவதும், கையைச்சுட்டிப் பேசுவதும், எச்சில் உமிழ்தலும், அரையிலே கையூன்றி இருப்பதும் காலைத் தூக்கி உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு நிற்பதும், போர்த்துக்கொள்ளுதலும், இரைந்துபேசுவதும் குற்றமாகும்.

3. பெரியோர் முன்னே நிற்கும்பொழுது மரியாதையாய் நிற்கவேண்டும்.

4. பெரியோர் முன்னே போம்பொழுது, நாம் வேஷ்டியை ஒதுக்கிக் கொண்டு தணிந்த நடையுடனே பின்னேபோகவேண்டும். அவர் சமீபத்திலே நின்று பேசும்பொழுது வாய்புதைத்து நின்று பேசவேண்டும். அவர் உன்னுடனே பேசும்பொழுது, நீ ஒன்றையும் பாராமலும் வேறொன்றிற்குச் செவிகொடுக்காமலும் அவர் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு, அவர் வார்த்தையிலேயே செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும்.

5. பெரியோருடனே நாம் பேசும்பொழுது வேறொன்றையும் பாராமல் அவர் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு பேசவேண்டும். பெரியோரை சுவாமி, ஐயா, என்பவை முதலிய வார்த்தைகளினாலே உயர்த்தியும், நம்மை அடியேன், நாயேன் முதலிய வார்த்தைகளினாலே தாழ்த்தியும் நாம் பேசவேண்டும். பெரியோர்முன் அவமரியாதையான வார்த்தையைப் பேசக்கூடாது.

6. பெரியோர் நமக்கு ஒன்றைத் தரும்பொழுது, நாம் எழுந்து வணக்கமாய் இரண்டு கைகளினாலும் வாங்கவேண்டும். பெரியோருக்கு நாம் ஒன்றைக் கொடுக்கும்பொழுதும் எழுந்து வணங்கி இரண்டு கைகளினாலும் கொடுக்கவேண்டும்.

7. பெரியோர்கள் நம் வீட்டுக்குவந்தால் நாம் விரைந்து சில அடிகளவு தூரம் எதிர்கொண்டுபோய் வணக்கமாயழைத்துவந்து அவருக்கு ஆசனமளித்து வீற்றிருக்கச்செய்து, அவர் இரு என்று சொன்னபின் நாம் அமரிக்கையாய் இருக்கவேண்டும். பெரியோர் அருகிலிருந்து நாம் பிரியும்போது உடனே அவர் முகத்தின்பக்கம் நம்முதுகைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்லாமல், பின்னாலேயே சற்று அவருக்கு மறையுமட்டும்சென்று பிறகு திரும்பிச்செல்ல வேண்

டும். அவர் போம்பொழுது, அவர்பின்னே சிறிதுதூரம் போய்த் திரும்ப விடை பெற்றுவரவேண்டும்.

8. நாம் எந்தக்காரியம் செய்யப் புகுந்தாலும் பெரியோர் உத்திரவின் பேரில் செய்யவேண்டும்.

K. S. சுப்பய்யா முதலியார், கோனுபட்டு.

ஸ்திரீகள் பக்கம்.

கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை

என்பது மேது மூதாட்டியாகிய ஔவையின் அமுத வாக்கியங்களி லொன்று, அதாவது:—சொல்தவறு திருப்பதே; கற்பு எனப்படுமென்பது இவ் வாக்கியத்தின் பொருளாகும். மனிதருக்குள் தவறு திருப்பது மாத்திரமன்று மனுடரினுமுயர்ந்த விண்ணவர் அறிய உறுதிப்படுத்திய வார்த்தையைப் பிசகா திருப்பது கற்பாகும். அதாவது:—விவாகத்தில் மாங்கல்ய தாரணம் செய்யும் போது திரிமூர்த்திகள், பூமிதேவி, ஆகாயவாணி, திசைக்காவலர், சூர்ய சந்திரர், இந்திரன், முதலாகிய சர்வதேவர்களும் அறியும்படியாக, அக்கினிப் பிரமாணமாக இன்னானுக்கு இன்னாள் சதி, இன்னாளுக்கு இன்னான் பதி, எனத்தந்தம் பெற்றோராலும், ஆசார்யராலும், சதியுள்ளவரையில் பதி அவளை இரக்ஷிக்கத் தக்கவன், பதியுள்ளவரையில் சதி அவனுக்கு ஒழுக்கங் குன்றா தொழுகத்தக்கவள், எனப்பகர்ந்து, மாங்கல்யாபரணம் சூட்டுவது இந்துக்களுக் கேற்ற விதியாகும். இவ்வாறு செய்வதனால், மேற் குறித்தவர்களனைவரும் அம் மன்றலுக்கு வந்தவர்களாகிறார்கள். ஆனதுபற்றி அம் மணத்தின்பின் அவ் விண்ணோர்களைத் தத்தம் பதிக்கு விடைகொடுத்த லென்னும் பாவனையாக அம் மாளிகையின் கணுவுள்ள ஸ்தம்பங்களுக்கு பூசைபுரிவது விதி. ஏனெனில், நரர்க ளாகிய நாம், இமையோரைக் காணமுடியாததலால் சர்வசாக்ஷியாகிய பகவானை விக்கிரகத்தினிடத்து வழிபடுவதைப் போல் ஸ்தம்பபூசை செய்கிறோம். இவ் விதமியற்றுவதனால் வதுவைக்குப் பண்ணவர் சாக்ஷியாகிறார்களன்றோ? இத்தகைய சான்றோரின் முன்னால் உறவாகிய சதிபதிகள், தங்களுக்குண்டாகிய யாதாமொரு விவாதத்தினாலாவது, வேறு காரணத்தினாலாவது, நேசங் கெட்டு மோசஞ்செய்வாராயின், சொற்றறிவணவராகிறார்கள். இதனாலாகிய தெய்வதண்டனைக் குட்படுகிறார்கள். இதைநோக்க இம்மட்டில் இவ்வாக்கியம் சதி பதிகள் இருதிறத்தார்க்கும் பொதுவிதியேயெனவும் கூறலாகும். ஆனால் வணக்க முறைமையைக் கவனிக்குங்கால், சதிக்குப் பதியே தெய்வம் பதிக்குப் பரமாசாரியனே தெய்வம், என்னும் முதுமொழி இருப்பதைப்பற்றி, மனையாளெனப் படும் மங்கை மணாளனையே மாதவனென மதித்து மகிழ்ந் தொழுகல்வேண்டும். எதிர்த்து நின்று மாறுகமொழிதற் கூடாதெனவே ஔவை, "பெண்டிர்க்கழ கெதிர் பேசாதிருத்தல்" எனவும் பகர்ந்தனள். ஆடவன் தனது ஆசிரியனையே ஆண்டவனென அன்புடன் தொழுது அனுக்கிரகம் பெற்றுய்ய வேண்டியது கடமையாம். இறைவனுக்கு இறைவன் யாரெனச் சிந்தித்தற் கூடாதகாரியம் ஏனெனில் (ஆசார்யஸ்ய ஹரிஸ்ஸாக்ஷாத் ஸாருபிலம்ஸய:) அதாவது:—அகண்டாகாரஸ்வரூபியாகிய பகவான் ஜீவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு ஓர் வடிவங் கொண்டுவரு மவசரமே ஆசார்ய மூர்த்தமாம்; இதிற் சந்தேக மில்லை, என்பதனாலும், இன்னும்.

* மானிடவனென்றுங் குருவை மலர்மகள் கோன்
றானுகந்த கோலமு லோகமென்றும்—ஈனமதாய்

எண்ணுகின்ற நீச ரிருவருமே யெக்காலும்
நண்ணிடுவார் கீழாம் நரகு.

எனச் சான்றோர் சாற்றியிருப்பதனாலும், ஆசார்யாது அதிபதியை ஆராயும் அதிகாரம் அழிவதேயன்று. மேலும் கற்பு என்னும் பதம் பெண்களுக்கே பூஷணமாக விருப்பது உலகியற்கை யாதலால் கற்புடைப் பெண்டிரைப் பற்றி சற்று ஆராய்வாம்.

கற்பென்னும் பூண்பூண்ட கன்னிகையை அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் நான்குதோழிகளும், கண்ணினிமையைப் போலக் காத்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். "இல்லறமல்லது நல்லறமன்று" என்பதை யுன்னி யொழுகத் தக்க ஆடவர்க்கு, முன்னுரைத்த நாற்குணமு மமைந்த நாரிகள் நன்கமையின், நவையின்றி நடக்கலாகும், நல்லறமாகிய இல்லறத்தோ டொழுகும் கணவர்க்கு முரணாய் நடக்கும் நாரிகள், "கூற்றமே, இல்லிற் கிலசந்தொழுகாப் பெண்" என்றபடி, எமனாக வந்தமைந்தவர்க ளாகிறார்கள். இத்தகையருடனிருந்து இல்லறம் நடத்துவதை விட,

பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டாயின்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாஞ்—சற்றேனும்
ஏறுமா றாக விருப்பளே யாமாயின்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்.

என்பதை யுன்னி நடத்தல் மேன்மையே யாகுமன்றோ? நிற்க, சாதாரணமாய் ஸ்திரீகளுக்கு ஆறுவித குணங்கள் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை யனுசரித்து நடக்கும் பெண்டிர், மகா பதிவிரதை யெனப் பெறுவர். அக்குணங்களாவன:—

கார்யே ஸுதாஸீ கரணேஷு மந்த்ரீ
ரூபேச லக்ஷ்மீ க்ஷமயாத ரித்ரீ
போஜ்யே ஸுமாதா ஸயனேது வேஸ்யா
ஷட்கர்ம யுக்தா குலதர்ம பத்னீ.

அதாவது:—கற்புள்ள மங்கை குடும்பத்தலைவியாயிருக்கினும், பதிஸேவையிலும், இல்லத்தொழிலிலும், ஓர் ஊழியன் எஜமானனிடத்துப் பரிசுபெறவேண்டி எவ்வளவு அடக்கமாகவும், வினயமாகவும் இருந்து உழைத்துப் பரிசுபெறுவனோ, அவ்விதமாக எவரையும் எதிர்நோக்காமலுழைத்துப் பதிக்கு உவப் புண்டுபண்ணி யென்றும் பரிசுபெற்றுவாழ்வள். இதற்கு நிதர்சனமாக நளாயினியை யொருவாறு கூறப்பெறும். எப்படியெனில்:—பூர்வத்தில் நளாயினி யென்னும் நங்கை,

பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி:
ப்ராணேப்யோ அபி, ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்ரு: கார்யம்விஸேஷத:

(அதாவது:)—மங்கைகட்கு மணாளனேயன்றோ மாதவனும், பந்துவும், பதியும்? தன் பிராணனைவிட பிரியமுள்ளவனும் பர்த்தாவே யாதலால், பர்த்தாவின் கார்யமே மேன்மையாகும், என்னும் வார்த்தையை மதித்து ஒழுகுங்கால், கணவன் யௌவனத்தில் தன்னமகுன்றி யாற்றமுறும் நோயையடைந்து புண்ணெனியும் புழுக்கூட்டமுடைய மேனியை யுடைத்தானவனாய் அவஸ்தையுறுநாளில், கண்டு, ஐயையோ! நமது கணவனுக் கித்தகைய கஷ்டமும் கிட்டியதே! இனி நீண்டகாலம், ஆன்மா மேனியிற் றங்கியிராதுபோற் றோன்றுகிறதே! நாராற் பிரிந்தேகிவிடுமோ! அவ்விதமாயின் நமது கதியோ!!

“என்ன அழகுவாய்ந்த வீணையேனும், தந்தியின்றேற் பிரயோசனமற்றதைப்போலும், எவ்வளவு பெரியரதமாயினும், சகடமின்றேற் சஞ்சரிப்பின்றியதைப்போலும், எத்தனையோ சுற்றத்தாரேற்பட்டிருக்கினும், மணாளனின்றேற் சௌக்யம் மங்கைக் கேற்படாது” என்னும் முதுமொழியைப்போ லொழியுமே” எனப் பலவாறுயுன்னி, அந்நோயைப்போக்கத் தன்னாற்கூடியவரையிற் பாடுபட்டுச் சிகிச்சைசெய்துகொண்டிருக்க, ஓர்நாள் கணவன்றன்னோர் வேசியினிடமேக ஆவற்கொண்டு மனையாளிடமுரைக்க, அதை யன்புடனேற்று, இவ்வித வியாதியையுடைய, அன்பர்க்கு எந்தவேசி யிணங்குவளெனப் பலவாறுயுன்னி, முடிவில், அவ் விலைமாது மகிழத்தக்க வேலையைச் செய்து, இவரது எண்ணத்தை ஈடேற்றவேண்டுமெனத்தீர்மானித்து, அன்று முதல் யாருமறியாவண்ணம் அதிகாலையிலவ்வேசியி னில்லமடைந்து முற்றமலங்கரித்து வருவாளானாள்.

அவ்விலைமாது ஒவ்வொருநாளும் இவ்வாறுயத் தன்முற்றம் இனி தலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதற் காச்சரியமுற்று, இக்காரியமியற்றுபவரைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமெனக்கருதி, ஓர்நாள் மறைந்து கவனிக்குங்கால், இப்பதிவிரதாசிரோமணி தன்றொழிலைச் செய்வதைக்கண்டு, தனக்குள் இவள் புத்தேட்கொடியோ! பூமகளோ! யாரோ அறியேனே யெனப்பயந்து அன்பாயோடி அடிகளிற் றாழ்ந்து, எ நான் றொழும் தெய்வமே! இப்பாவியின் முற்றம் அலங்கரிக்குங் காரணமேதோ, அதை யுரைக்கொணாதோ, எனப் பணிவாய்ப் பகரும்போது, அக்கற்பரசி, தனது எண்ணத்தை உள்ளபடிவெளியிட, அதைச் செவியுற்ற வேசி நான் தங்களா லிவ்வளவு காரியம் அடைந்திருக்கப் பதிலுக்கு ஒருதவியாயினும் தங்களுக்குச் செய்யாவிடிற்றோஷமேற்படும்; ஆதலால் நான் உமது எண்ணத்திற் கிசைந்தேன்; உமது பதியைச் சாக்கிரதையாக அழைத்துவாருமம்மா வெனச் சொல்லியனுப்ப, நளாயினி தன்காரியம் பலித்ததென் றுவகைகொண்டு நடந்ததை நாதனிடம் நவின்று, நடக்க சக்தியற்றதன் பதியை ஓர் தொட்டியி லுட்காரவைத்துச் சிரசிற் சுமந்து செல்லுங்காலம் இரவாதலால், வழியில் தனது விதியின் வலியால் கழுவிலேற்றப்பட்டுத் துன்புறும் மாண்டவ்யரின் பாதத்தில் தொட்டி தாக்கியதால் அவர் துடித்துச் சீற்றங்கொண்டு, சூரியோதயமானதும் பதியை யிழக்கக்கடவா யெனச் சாபமிட்டதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஐயையோ! இனி என்னசெய்வது, பதியிழந்த பேதைப் பெண்களுக்குத் தமது வாழ்நாளில் என்ன பிரயோசனம், மயானத்தில் வளர்ந்துள்ள ஆலமரமெப்படியோ அப்படி விதவாசரீரம் பயனற்றுப் போகுமே யெனச் சிந்தித்து, சூரியோதய மாகாதிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டதால், இவளது கற்பின் மகிமையால் அருணோதய மாகாதிருக்க, உலகம் துன்புறுவதைக் கண்டு தியானித்த ரிஷி, தேவகணங்களால், திரிமூர்த்தி ஸ்வரூபனாகிய பகவான் மாண்டவ்யரின் துன்பத்தை யகற்றி, இவ்வம்மணியின் துன்பத்தையும் துக்கத்தை யகற்றிச் சுகமாய் வாழ்வாயாகவென் றாசி கூறி மறைந்தனரென்பதை, புராணேதிகாசங்களில் விரிவாய்க் காணலாம், இங்கு அவ்வம்மை வேசியின் முற்ற மலங்கரித்ததும் தனது பதிக்குச்செய்த சிஸ்ருஷையில் ஒன்றே.

(தொடரும்.)

ஆ. இராமசாமியார்.

கோபம்

ஒருவன் யாதுகாரணம்பற்றியோ அறிவின்மையாலோ தமக்குத் தீங்கு செய்தவிடத்து உண்டாகும் சினத்தை வரம்பின்றி மிகுதியாகக் கொள்வதே கோபமெனப்படும். இது அரிஷ்டவர்க்கங்களி லொன்று. மற்றவை காமம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரிய மெனப்படும். இவ்வறுவகை குற்றங்களி லொன்றேனும் ஒருவன் உடைத்தாயின் அவனை யாவரும் இகழாதிரார். இப் பிறவியில் சுகத்தையே விரும்பு மியல்பினையுடைய மாந்தரின் குணம், செயல், மொழி இவையெலாம் செம்மையாயிருத்தலே நன்று. அதற்குமாறுகத் தென்படுதல் எல்லாம் யாவரும் இகழ்பனவன்றோ. இது நிற்க,

கோபம் ஏற்படுங்கால் நம்மறிவு சிதைந்து, முகவொளி மழுங்கி, குதர்க்கரல் பெருகி, வன்சொல்வளர, நம்தேக நிலைமை முற்றினும் மாறுதலடைகின்றதே. ஆழ்ந்த அறிவுடைத்தாலென்ன, ஆர்வன்புடைத்தாலென்ன, கோபத் தீயுற்ற உடனே அவையெல்லாம் மாய்ந்து போகின்றன ‘ எல்லாம் வெகுண்டார்முற் றோன்றாக் கெடும் ’ என்ற முதுமொழிப்படி கோபம் மிகும்போது நண்மை தன்மை தோன்றாமற் கெடுக்கின்றனர் பலர். இதுவே அறிவாளிக்கும் செல்வர்க்கும் முதியோர்க்கும் ஏனை எவர்க்கும் நித்ய சத்ருவாயிருந்து அளவில்லா நலங்கள் பலவுமழிய ஆன்றோர் தேகநிலை தளர்ந்து பிராணசக்தியும் பாழுடையச் செய்கின்றது. பிராணசக்தி பாழுடைய வாழ்நாள் குன்றும். மூங்கிலில் பிறந்த தீயே அப்பண்ணை முற்றிலும் அழித்தல்போல நம்மனத்தெழும் மாற்றத்தால் நாமே வளர்க்குங் கோபமே நம் வாழ்நாளைக் குன்றச்செய்து இவ் வுலகின் கண் பெரும்பழியைச் சுமத்தி மறுமையில் பாழ்நரகில் அமிழ்த்தி துயரத்துயரைப் பெருக்கி வருத்துகின்றது. ஆனதுபற்றியே இக்கோபத்தை

‘ வெகுளியே யுயிர்க்கெலாம் விளைக்குந்தீவினை
வெகுளியே குணந்தவம் விரதமாய்க்குமால்
வெகுளியே யறிவினைச் சிதைக்கும் வெம்மைசால்
வெகுளியிற் கொடும்பகை வேறொன்றில்லையால் ’

‘ மூங்கிலிற்பிறந்த முழங்குதீ மூங்கின் முதலற முறக்குமா போலத்
தாங்கருஞ்சினத்தீ தன்னுளே பிறந்து தன்னுறு கிளையெலாஞ் சுயிக்கு

* * * * * *

* * * * * *

என்று கூறியுள்ளார்.

நித்யசத்ருவாகிய இக்கோபாக்கினி தணிய இன்சொல்லான அரும்பெரும் மருந்தே சான்றாகும். மெல்லிய மொழியால் பாகுபடுத்தி அம்மருந்தினை உட்கொளவே, அவ்விடாநோய் தணிவுற்று அமைதியெனும் ஆனந்தம் மேவிடுமே. இவ்வமைதியின் பலனே பொறையெனும் பெரும்புணை இப்புணையே நம் பிறவிக்கடலை நீந்த ஓர் துணையாகும். இதையே,

‘ வெறுப்பவொருவன் காரணத்தான் மிக்கமடத்தாற் புரிபிழையைப்
பொறுப்பினதுவே பேரறமாம் புகழுநிறையு மிகவளரும்
கறுப்பொன்றறியா வறிவினர்கள் கருத்தின் மகிழ்ச்சியுனவாகு
மொறுப்பின் வருவதொன்றில்லை யதனாற்பொறைமை யுயிர்த்துணையாம். ’

என்ற விநாயகப் புராணச்செய்யுளால் நன்குணர்க.

ஆகவே கோபகோய்நீர நாம் பேசும்போதெல்லாம் மெல்லெனப் பேச

வேண்டும். இன்சொல் பழகவேண்டும், பொறையெனும் சாகரத்தை யடைய வேண்டும். நம் குற்றத்தை நாமே நினைத்து கடிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அன்றி அங்கோபமானது நம்மை விடாதுபற்றி பஞ்சிற்புகு மழல்போல் எரித்து நம்மையும் கெடுத்து என்று மழியாப்பழியைச் சுமத்திவிடும். 'பொறுத் தவர் பூமியாள்வர் பொங்கினவர் காடாள்வர்' என்ற பழமொழியை மறவா திருப்போமாக. சுபம்.

A. அகஸ்திலிங்கம் பிள்ளை, ஆரைவாய்மொழி.

கற்கோட்டை—நாவல்

(479-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உடனே படகோட்டிகள் பயந்து "ஓகோ இவர் விடுதலை பெற்றுவிட்டார்" என்று தங்களுக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு பேசாமல் புடைவிட்டார்கள். இப்போது பிரபுவின் முகம் மாளிகையின் மறுபக்கம் பார்த்தபடியிருக்கிறது. திரும்பித் திரும்பிப்பார்த்தால் படகாட்கள் சந்தேகப்படுவார்களென்று திரும்பா மலே யிருந்தார். சற்றுநேரத்திற்குள் படகோட்டிகள் "ஓ ஹோ! படகுத் துறையில் என்ன இப்படிப்பட்ட குழப்பம்!" என்றார்கள். உடனே பிரபு திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தார். துறையிலிருந்து மூன்று நான்கு படகுகள் பல திக்குகளிலும் துரிதமாய்ச் செல்கின்றன. அவற்றில் போர்வீரர்கள் இருக் கிறார்கள். உடனே சங்கதி தெரிந்துகொண்டார். தன்மடியிலிருந்த பணப் பையை யெடுத்துப் படகோடிகளுக்குக் காட்டி "இதோ இப்பை யுங்களுடை யது. என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்றார்.

முன்பு சந்தேகங் கொண்டவன், "பிரபுவே! முன்பு கூறியிருந்தாலும் நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டேதா னிருப்போம், எனக்குள் சந்தேகம் தோன்றிற்று பார்த்தீர்களா. இதோ வேகமாய்விடுகிறோம். தாங்கள் படகிற்குள் படுத்து விடுங்கள்" என்றான்.

பிரபு அவ்வாறே படுத்தபோது, அவர் காலில் ஒரு மூட்டை தட்டிற்று. இது என்னவென்றார். படகான் "மாலைக்கு அடுத்த கிராமத்தில் திருவிழா. அங்கு செல்வதற்காக எங்களுடைய சுத்தமான உடுப்புகளைக் கொண்டுவந்திருக்கி றோம்" என்றான். பிறகு அம்மூட்டையை யவிழ்த்துப்பார்த்து, "ஆ இந்த உடுப்பு எனக்குச் சரியாய்ப்பிடிக்கும். இதைக் கொடுத்தால்தான் நீங்கள் என்னைக் காப்பாற்றியதாகும். இந்த உதவியை நான் மறக்கமாட்டேன்" என்று கூறிக்கொண்டே தன் உடுப்புகளைக் கழற்றிவிட்டு அந்த உடுப்புகளில் ஒன்றை யணிந்துகொண்டார்.

அச்சமயம் படகுக்காரன், "ஆ ஒரு படகு நம்மை நோக்கி வேகமாய் வருகிறது" என்றான். பிரபு பணப்பையைக் காட்டிக்கொண்டே துரிதம் என்றார். அச்சமயம் படகு ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பிவிட்டது. அதனால் தொடர்ந்துவரும் படகு சற்றுநேரம் கண்ணுக்கு மறைந்துவிட்டது. முன்னே சற்று தூரத்தில் ஒரு சிறுகப்பல் நின்றுகொண்டிருக்கிறது. அதற்கு சுமார் ஒருமைல் தூரத்திற் கப்பால் இன்னொரு படகுத்துறை யிருக்கிறது. பிரபு துரிதமாய் அக்கப்பலைத் தாண்டுங்கள் நான் அதன் மறைவில் கரையிலிறங்கி விடுகிறேன் என்றார். படகு வேகமாய் ஓட்டப்பட்டதால் பின்னால்வரும் படகு திருப்பத்தில் திரும்புவதற்குள் இது கப்பலின் மறைவில் வந்துவிட்டது. பிரபு தன் உடைகளைப் படகிலிருந்த இரும்பு நங்கூரத்தில் சேர்த்து மூட்டையாய்ச்

கட்டி ஆற்றில் போட்டுவிட்டார். கரையில் மரங்கள் அடர்த்தியாய் இருந்த விடத்தில் படகை யோட்டச்செய்து, பணப்பையைப் படகோட்டிகளிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கரையில் குதித்து "நான் கூறுவதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். அந்தப் படகு பார்வைக்கு வருவதற்குள் நீங்கள் வேகமாய் படகுத் துறையை நோக்கிச் செல்லுங்கள். உங்களைக் கேட்டால், படகில் ஏறிவந்தவன் ஒரு குடியானவன் என்று சாதியுங்கள். இன்றேல் உங்களுக்கும் பலத்த தண்டனை கிடைக்கும்" என்று கூறிவிட்டுத் துரிதமாய்ப் போய்விட்டார்.

படகுக்காரர் படகை வேகமாய் ஓட்டிக்கொண்டு துறையருகில் வந்து நிறுத்தினார்கள். சற்றுநேரத்திற்குள் பின்னால் துரத்திவந்த படகும் வந்து விட்டது. அதிலிருந்த போர்வீரர் படகுக்காரரை நோக்கி,

"இந்தப் படகில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்த ஆள் யார்? எங்கே அவன்?" என்று கேட்டார்கள். அதற்குப் படகோட்டிகள்,

"ஆ! அவன் ஒரு குடியானவன். கிராமத்திற்குக் கோழிவிற்ற பணத்தை வசூல் செய்யப்போகிறான். அடடா, அவன் நல்ல தூங்குமூஞ்சியோ, அல்லது நன்றாய்க் குடித்திருக்கிறானோ, பலகைமேல் உறங்கிக்கொண்டே கிடந்தான். அவன் அத்திருப்பத்தில் இறங்கி அதோ அந்தத்திக்கே சென்றான்" என்று பிரபு சென்ற திக்கிற்கு மாறான திக்கைக் காட்டினார்கள்.

இவர்கள் சற்றும் களங்கமற்றவர்கள் போல் கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட வீரர்கள் சற்றும் சந்தேகங் கொள்ளாமல், உடனே படகைத் திருப்பிக்கொண்டு, பிரபுவைத் தேடச்சென்ற மற்றையரில் யாரேனும் அவரைப் பிடித்து வந்தார்களா பார்ப்போம் என்று துரிதமாய்ச் சென்றார்கள்.

அதற்கிடையில் பிரபு இப்போது எங்கு செல்லலாமென்று சிந்தித்துக் கொண்டே, வெளியிடத்தைத் தாண்டி வெகுதூரம் சென்று ஒரு சந்தில் நுழைந்தார். அவர் கையில் ரொக்கப்பணம் ஒரு காசுமில்லை. ஆனால் விலையுயர்ந்த கொஞ்சம் நகைகள் மட்டும் உள்சட்டையில் மறைவாய் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். முன்னே ஒரு குதிரை சம்பாதித்துக்கொண்டு நகர வெல்லையைக் கடந்து போய் விடவேண்டும் என்று சிந்தித்துக்கொண்டே அச்சந்தில் நுழையும்போது, ஒரு குடியானச் சிறுவன் ஒரு மட்டக்குதிரையை நடத்திக்கொண்டு எதிரில் வருவதைக் கண்டார்.

பிரபு அச்சிறுவனை நோக்கி, "சிறுவனே, இது யாருடைய குதிரை?" என்றார். சிறுவன் "ஏன்? என் தகப்பனாருடையது" என்றான்.

பிரபு உடனே தன்னிடமிருந்த விலையுயர்ந்த மோதிரமொன்றையெடுத்து "குழந்தாய்! எனக்கொரு ஆபத்து. ஆகையால் இக்குதிரையை நீ யெனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, இந்தா, இம் மோதிரத்தை யெடுத்துக் கொண்டுபோய் உன் தந்தையிடம் கொடு. இது இக்குதிரையின் விலைக்குப் பன்மடங்கு அதிகம் பெறும். பயப்படாதே தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்ட ஒரு பிரபு ஆபத்தைக் கருதி யிப்படி நடந்துகொள்ள நேர்ந்ததால், மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாரென்று உன் தந்தையிடம் இரகசியமாய்க் கூறு. உன்மேல் கோபிக்கமாட்டார்" என்றார்.

பிரபுவின் உடை ஏழ்மைத்தனத்தைக் குறித்தாலும் அவர் முகத்தைநோக்க "இவர் உயர்ந்த பதவியிலிருப்பவரே" என்று சிறுவன் புத்தியிற்பட்டது. அதோடு மோதிரத்தின் இரத்தினங்கள் ஜொலிப்பதைக்கண்டு அது மிக்க விலையுள்ளதாகவே யிருக்கவேண்டுமென்று அவன் எண்ணிக்கொண்டான். ஆகையால் அவன் குதிரையைச் சந்தோஷமாய்க் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். பிரபு உடனே அக்குதிரைமே லேறிக்கொண்டு துரிதமாய்ச் சென்றார். (தொடரும்.)

48

40

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

காளயுக்தி ஞு ஆடிமீ—சாலிவாகன 1840—கலியுகாதி 5019,

பசலி 1327-28—கொல்ல 1093-94,

இங்கிலீஷ் 1918 ம் ஞு ஜூலைமீ—ஆகஸ்ட்மீ

ஆடிமீ	ஜூலைமீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	செ	அஷ்-45-23	சித்-45-45	சித்த 60	தக்ஷிணாயன புண்யகாலம்
2	17	புத	நவ-49-31	சுவா-51-23	சித்த 60	கரிநாள்
3	18	வி	தச-52-49	விசா-56-17	சித்த 60	லோகபாத்திரம் புழங்க
4	19	வெ	ஏகா-54-55	அனு-60-0	சித்த 60	
5	20	ச	து-55-48	கேட்-60-0	சித்த 60	ஆபரணமழித்துசெய்ய
6	21	ஞா	திர-55-28	கேட்-2-32	மா 3 அ	வித்தியாப்பியாசம்செய்ய
7	22	தி	சது-53-46	மூல-3-40	சித்த 60	தனியநாள்
8	23	செ	○பௌர 0 12	பூரா-3-1	சித்த 60	காஞ்சி கஜேந்திரமோக்ஷம்
9	24	புத	பிர-47-6	உத்-2-45	அ 58 சித்	
10	25	வி	துதி-42-41	திரு-58-9 அவி-57-47	சித் 58 மா	கரிநாள்
11	26	வெ	திரி-37-21	சதை-54-25	சித் 60	
12	27	ச	சது-29-26	பூரட்-48-26	மா 48 சி	
13	28	ஞா	பஞ்-25-40	உத்-46-27	அமி 60	
14	29	தி	சஷ்-19-5	ரேவ-43-24	சித் 60	
15	30	செ	சப்-13-38	அசு-38-40	சித்த 60	
16	31	புத	அஷ்-7-45	பர-34-59	சித் 39 அ	
17	(ஆகஸ்ட் 1918) 1	வி	நவ-2-28 தச-55-23	கார்-31-54	மரண 60	
18	2	வெ	ஏகா-54-57	ரோக-30-46	மா 31 சி	
19	3	ச	து-51-19	மிரு-28-27	சித்த 60	
20	4	ஞா	திர-49-41	திரு-28-13	சித்த 60	கரிநாள், தனியநாள்
21	5	தி	சது-48-51	புன-29-11	அமி 29 சி	அதிகாரம்பெற
22	6	செ	●அமா-50-9	பூச-31-21	சித் 60	ஆடி அமாவாசை விரதம்
23	7	புத	பிர-52-19	ஆயி-34-59	சித்த 60	கிணற்றில் கல்கட்ட
24	8	வி	துதி-55-35	மக-39-23	அமி 39 சி	மந்திரம் பிரயோகிக்க
25	9	வெ	திரு 59-30	பூரம் 44-39	சித் 45 மா	கோயந்தனம்செய்ய
26	10	ச	சது-60-0	உத்தி-48-57	மரண-60	
27	11	ஞா	சது-4-31	அஸ்த-60-0	அமி 60	வித்தியாப்பியாசம்செய்ய
28	12	தி	பஞ்-9-21	சித்-60-0	சித்த 60	சஷ்டி விரதம்
29	13	செ	சஷ்-14-4	சித்-3-42	சித்த 60	கன்று காலிகள் வாங்க
30	14	புத	சப்-18-23	சுவா-9-17	சித்த 60	
31	15	வி	அஷ்-21-14	விசா-14-37	சித்த 60	உற்பத்தியான தானியம்
32	16	வெ	நவ-24-6	அனு-18-30	சித் 18 ம	[அறுக்க

		கேது சுக்	குரு
	4-மிது-சுக் 10-சிம்-பு 21-து-செ 30-கட-சுக்		சனி ர-பு
	ராகு		செ

PRINTED BY P. R. RAMA IYAR AND CO., MADRAS

1 49

ஓம்

ஹிந்துமதப் பிரசங்க அறிக்கை.

சில வருஷங்களாக நமது ஜனங்களிற் பலர் ஹிந்துமதத்தின் அருமை பெருமைகளை அறியாமல் புறமதத்தாரின் முயற்சிக்கு ஈடுபட்டு விடுவதைத் தடுக்கும் பொருட்டும், நமது ஒப்புயர்வற்ற மதத்தின் மேன்மையை பகிரங்கப் படுத்தும் பொருட்டும், உட்சமயபேதமின்றி ஜனங் கூடுமிடங்களிற் சென்று பிரசங்கமூலமாகவும், துண்டுப்பத்திரிகைகள் மூலமாகவும், பொதுஜனங்களுள் சமய அறிவை விருத்திசெய்தற் பொருட்டு நமது சங்கத்தில் பிரசங்கியா ரொருவரை சில மாதங்களாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். உற்சவங்கள் நடைபெறும் ஸ்தலங்களிலுள்ள மதாபிமான சிலர்கள் உபந்நியாசங்கள் செய்விக்க விரும்பினால் 10-தினங்கட்கு முன் தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம்.

காரியதரிசி :

ஹிந்துமதாபிமான சங்கம், காரைக்குடி.

(Karaikudi, *Ramnad Dt.*)

'ஆனந்தபோதினி' 4-ம் வருட வாழ்த்துப்பாக்கள்.

நீதிக்கும் ஞான நெறிக்குமொரு சற்குருவாய்ப்
போதிக்கு மானந்த போதினியின்—காதிக்யம்
பெற்றிலக வென்றும் பிறைகுடி ஈசனருள்
நற்றுணையாய் நின்றுதவ நன்கு.

பாகவி திரு. அ. சுப்பிரமண்யபாரதி.

---

1. குறுமுனியா லோர்ந்ததமிழ் குன்றாது நீடி
மறுமைக்கு மிம்மைக்கு மேயுதவு—மறுவில்லா
வானந்த மேலோங்க வறிவோர்க ளோதுவ
தானந்த போதினியை யே.

2. ஆண்டுமொரு மூன்று யறுசுவையோ டாதரித்த
மாண்புடைமை மீண்டுரைக்கு மாற்றலிலை—மீண்டும்
புகழ்பேசார் மின்னின் பெறுபேற்றை நாளு
மகிழ்வளிக்க உண்டவரோ வன்று.

3. செந்தமிழ் மூலகம்வாழி செம்மைசேர் மன்னர்வாழி
பந்தமில் தேவர்வாழி பகர்முனிசாமியோ டா
னந்த போதினி நான்வாழி நற்சந்தா தாரருந்தம்
சந்ததிவாழி வாழி சங்கரன்றாள்கள் வாழி.

அ. விறுசித்தம்பி, நியூசெட்டி தெரு, கொழும்பு.

வாழியா னந்த போதினிநீ வண்மையுடன்
வாழிநினை யாதரிக்கு மாண்புடையோர்—வாழியரோ
செந்தமிழும் நல்லறமும் சத்தியமும் செம்மையுடன்
இந்தியரும் வாழி யினிது.

பாலி. க. தேஸ்லையப்பிள்ளை.

ஆனந்தபோதினி யன்பு-கவி.

ஆதிநாளமுதற் றேவ ரலைகடல்மலையை நாட்டி
நீதியாய்க் கடைந்தருந்தும் நிறைசுவ நீதமொப்பக்
கோதிலா தமிட்பாகேயங் குழவிக டனக்களிக்கும்
போதமா மெய்யானந்த போதினிபுவிமீதம்மா

கலைமகளுறவு.

அன்பார்ந்த நண்பர்கா ளிப்புவியின் கண் புலவன் முதலியோ ரில்லையாயின் கலைமகளுக்கு ஒருபயனுமில்லை யென்பதே— ஆகையால் கவி சொல்லும் புலவனே கவியாகிய பெண்ணைப் பெற்றவனாவான்—அந்தக் கவியைக் கற்றவனே தாயாவன்—காதாரக் கேட்டறிவோனே — சகோதரனாவான்—செந்தமிழ் கவிகளுக்கு உதவிசெய்து அவற்றின் அருமையை அறிபவனே நாயகனாவான்—அவனுமில்லையாயின்—அந்தப் பூங்கொடிபோல் வாளுக்கு புவியாகிய மண்ணுலகில் என்ன பயனுண்டாகு மென்பதின் கருத்தமைய.

(கவி) கவியாகுமாதினைப் பெற்றோன் புலவன் கற்றோனையா ஞ்
செவியாரக் கேட்டங் குவார்வான் சகோதரன் செந்தமிழ்க் கு
தவியாவருமை யறிவான் பதியவன் றானிலையே ல்
புவியாகு மண்ணுக்கு னென்பலமாமந்த பூங்கொடிக் கே.

என்னுமிக் கவியினால்—தமிழ்மாதின் உறவின் முறையார்க ளின்னாரெனக் கற்றோ ரேனையோரும் எளிதிலுணரும் படியாய பலபட்டடை சொக்கநாதப் புலவர் பெருமான் கூறியுளார்.

(நண்பர்களே)

நம் தமிழ் நாட்டின்கண் கல்விச் செல்வமாய் விளங்கிவரும் ஆனந்த போதினி யெனும் பெயர்வகித்த அன்னையானவ ளிப்பூவிலே தான் பயின்ற சர்வமதாபிமானமுள குழவிகளினழகிய வதனத்தை மாதா மாதம் தவறாம லன்புடன் வந்து பார்க்கின்ற கல்வித்தாயின் மனமுவப்ப, சர்வமதாபிமான நண்பர்க ளனைவோர்களும் அன்புட னாதரித்து வருவதினால் தாம் அடையும் கல்வியின் பிரயோஜனத்தைத் தம்து அன்பர்களுக்கும் அறிவித்து இவ்வானந்த போதினியெனுந் தேவாமுதத்தை யருந்தி யானந்திக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமாய் எமதன்பர்க ளனைவோர்களுக்கும் சதாவந்தன மளிக்கும் தமதன்புள்ள நண்பன்.

மணக்கால்-பாலஜோதிடம்-ஏ. ஆ. ச. பிச்சைமுத்து முத்தரசர்,
புதுக்கோட்டை.

ஓர் கடிதம்.

அன்பார்ந்த ஐயா,

ஆழிசூழுலகின்கண் உலகநன்மையின்பொருட்டு, பொதுநலக்கருதி பிரசுரமாகிவருகிற அனேக பத்திரிகைகளுள், திலகம்போன்று விளங்கும் ஆனந்த போதினியென்னும் மாதாந்தரத் தமிழ்ச்சஞ்சிகையானது கடந்த மூன்றுவருடங்களாய்ப் பாலர்முதல் வயோதிகர்வரையுமுள சகலருக்கும் நல்லறிவு ஈச்வரபக்தி, தேசவிஸ்வாஸம், தேசாபிமானம், இகபரசாதனம் முதலிய இன்னும் அனேக அரும்பெரும் விஷயங்களையெல்லாம் (குன்றைத்தேடிக் கதறிவரும், கயிலை, போன்று) மாதமொருமுறை நம்மில் ஒவ்வொருவரையும் சந்தித்து நன்குகற்பித்து நல்லறிவு புகட்டி வருகின்றதென்பது யாவரு மறிந்த விஷயம்.